

KONAK

TARİH SAHNESİNDE KONAK
İZMİR'İN KONSERVATUVARI
PAKET POSTANE
MAVİ ŞAMPİYONLAR
NAZİM HİKMET'İN İZMİR GÜNLERİ

İlk Kurşunun İzinde, 9 Eylül'ün Işığında

İzmir'in işgaline karşı atılan ilk kurşun, yalnızca bir direnişin başlangıcı değil, aynı zamanda özgürlüğe duyulan sarsılmaz inancın da sembolüydü. Gazeteci Hasan Tahsin'in cesareti, milletin bağımsızlık iradesine vurulan mühür gibi tarihe kazındı. O ilk ses, işgalin karanlığını yırtan bir umut çılgılığıydı.

Ve 9 Eylül 1922... İzmir'in yeniden özgürlüğe kavuştuğu, bir milletin onurunu yeniden kazandığı gündü. Bugün, hem Hasan Tahsin ve arkadaşlarının fedakârlığını hem de 9 Eylül'ün zaferini hatırlarken; özgürlüğün, cesaretin ve vatan sevgisinin İzmir'de yeşerdiğini bir kez daha yüreklerimizde hissediyoruz.

Merhaba

Şimdi soluduğumuz iklim Eylül'dür ve bu da bizler için bağımsızlık ile eş anlamlıdır. Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı, İzmir'de neticelendirdiğimiz 9 Eylül günü bizler adına bir aidiyeti temsil ediyor. 9 Eylül aynı zamanda, Cumhuriyete bağlılık ve oradan alınan enerji ile hep ileriye doğru akan hayatları içeren bir aidiyettir.

Gösterişli bir şehir İzmir ve tarih boyunca hep özgüvenin yurdu oldu. Gücünden ve etkisinden aldığı kültür ile gelişti; geliştirdi

Cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk, yoktan bir ekonomi yaratmaya giriştiğinde iktisat kongresini İzmir'de topladı ve "Bu şehirde fuarlar kurun, sergiler açın" diyerek, yol haritamızı belirledi.

Verimli topraklarımız, coğrafyalar arasındaki geçiş yolu olma özelliğimiz ve medeniyetlere yaptığımız ev sahipliğiyle öne çıktık ve ülkemizin itici gücü olduk. Genç Cumhuriyetimizin dünyaya açılan pencerelerinden olan Uluslararası İzmir Enternasyonal Fuarı (İEF) bu bilinçle kapılarını açtığında, bir ulus hep bir ağızdan, "Yaşasın Cumhuriyet" diye haykırıyordu. Ve o gündür bu gündür, "Yaşasın Cumhuriyet" söylemi İzmir'in her köşesinde yankılanmakta...

İEF günlerini 94. kez yaşadığımız bu süreçte, İzmir'in heyecanına ve coşkusuna diyecek yok. Cumhuriyet kültürünü her an soluyan şehrimizin dinamik yaşamından kesitler içeren dergimiz KNK'nın Sonbahar sayısında, yine ilgi çekici konular hazırladık. Her bir konumuzun zihinlerde yeni ufuklar açacağına yönelik inancımla keyifli okumalar dilerim...

Mimar
Nilüfer ÇINARLI MUTLU
Konak Belediye Başkanı

8 VE MAVİ GÖZLERİ
ÇAKMAK ÇAKMAKTI

12 İZMİR'İN
KONSERVATUVARI

i ç i n d e k i l e r

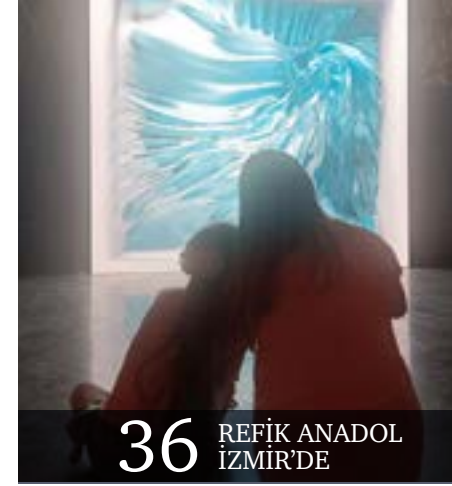
14 MUTLU BİR
GELECEK İÇİN

16 SOYUTTAN SOMUTA
ADIMLAR

22 SAHNELENMİŞ

36 REFİK ANADOL
İZMİR'DE

38 NAZIM HİKMET'İN
İZMİR GÜNLERİ

44 SAHNEDE
TROYA VAR

26 BİR ZAMANLARIN
PAKET POSTANESİ

30 KÜLTÜREL MİRAS
BİLİNCİ

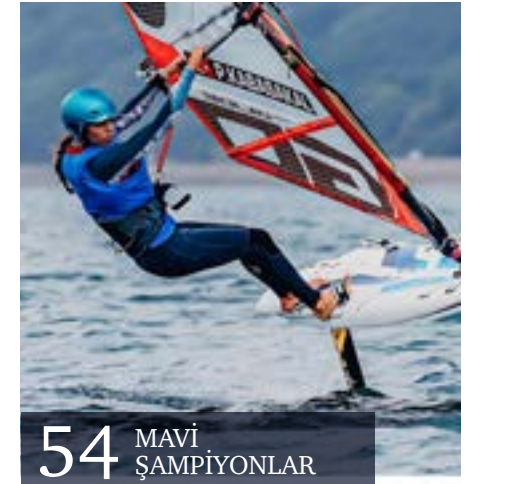
32 TARİHE
YOLCULUK

46 ENDER
YETENEK

48 AHMET
ARSLAN

54 MAVİ
ŞAMPİYONLAR

KNK 2025 *sonbahar*

Konak Belediyesi
Adına Sahibi
Mimar
NİLÜFER ÇINARLI MUTLU
Konak Belediye Başkanı

Yayın Koordinatörü
OZAN YAYMAN
(Sorumlu Yazı İşleri Müdürü)

Editör
İPEK YAŞAR
TEODORA HACUDİ

Görsel Tasarım
FATİH AKUZUN

Basın Yayın
FIRAT SOYLU
Kültür Sanat
VOLKAN ALPTEKİN

Hukuk Danışmanı
UMUTCAN AKGÜN

Kapak Fotoğrafi: Özlem KILINÇ

Yönetim Yeri: İzmir Konak Belediyesi
Dokuz Eylül Meydanı No:11 Basmane / İZMİR
Tel: +90 232 484 53 00
www.konak.bel.tr
knkdergi@konak.bel.tr

Yayın Türü: Yerel Süreli – Üç ayda bir yayımlanır, para ile satılamaz
Yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

56 KALEMİNİN
ÖZÜNE DÖNDÜ

60 İSMAİL SİVRİ'YE
SAYGIYLA

62 BİR KİTAP
BİR TANITIM

Mustafa Kemal Atatürk'ün fotoğrafları, kişisel eşyaları, dönemin gazete ile dergileri ve daha çok sayıda özel doküman, İzmirliilerin ilgisine sunuldu. Kültürpark Atlas Pavyon'da açılan sergi yıl sonuna kadar görülebilir.

“Ve Mavi Gözleri Çakmak Çakmaktı”

İzmir Büyükşehir Belediyesi himayelerinde, Folkart Gallery'nin organizasyonu ile hazırlanan “Ve Mavi Gözleri Çakmak Çakmaktı” Mustafa Kemal Atatürk sergisi, İzmir Kültürpark Alanındaki Atlas Pavyonu'nda ziyaretçilerini bekliyor.

Sergi, Atatürk'ün bugüne kadar yayımlanmamış 250 fotoğrafı, 226 adet de kişisel eşyaları, döneme ait gazeteler, dergiler, yazışmalar ve daha birçok tarihi dokümanı içeriyor.

“Ve Mavi Gözleri Çakmak Çakmaktı” sergisi, Atatürk'ün annesi Zübeyde Hanım'ın yazdığı mektup ile Mustafa Kemal Atatürk'ün kullandığı

birçok özel eşyayı içinde barındırıyor. Proje Direktörlüğü ve Küratörlüğünü Fahri Özdemir'in üstlendiği sergi, 406 çok önemli eser ve 200'e yakın benzersiz fotoğraf ile 1907'den 1938'e kadar uzanan Atatürk'ün kurtuluş savaşı ve liderlik yolculuğunu gözler önüne seriyor.

21 Aralık 2025 tarihine kadar ziyaret edilebilecek serginin en çarpıcı unsurlarından biri de Atatürk'ün sağlık geçmişine ışık tutan objeler... Defalarca elektrokardiyografi (EKG) çektiği cihazı, kullandığı tansiyon aleti, kişisel eşyaları ve onun imzasını taşıyan belgeler sergilenen en sıra dışı parçalar arasında yer alıyor.

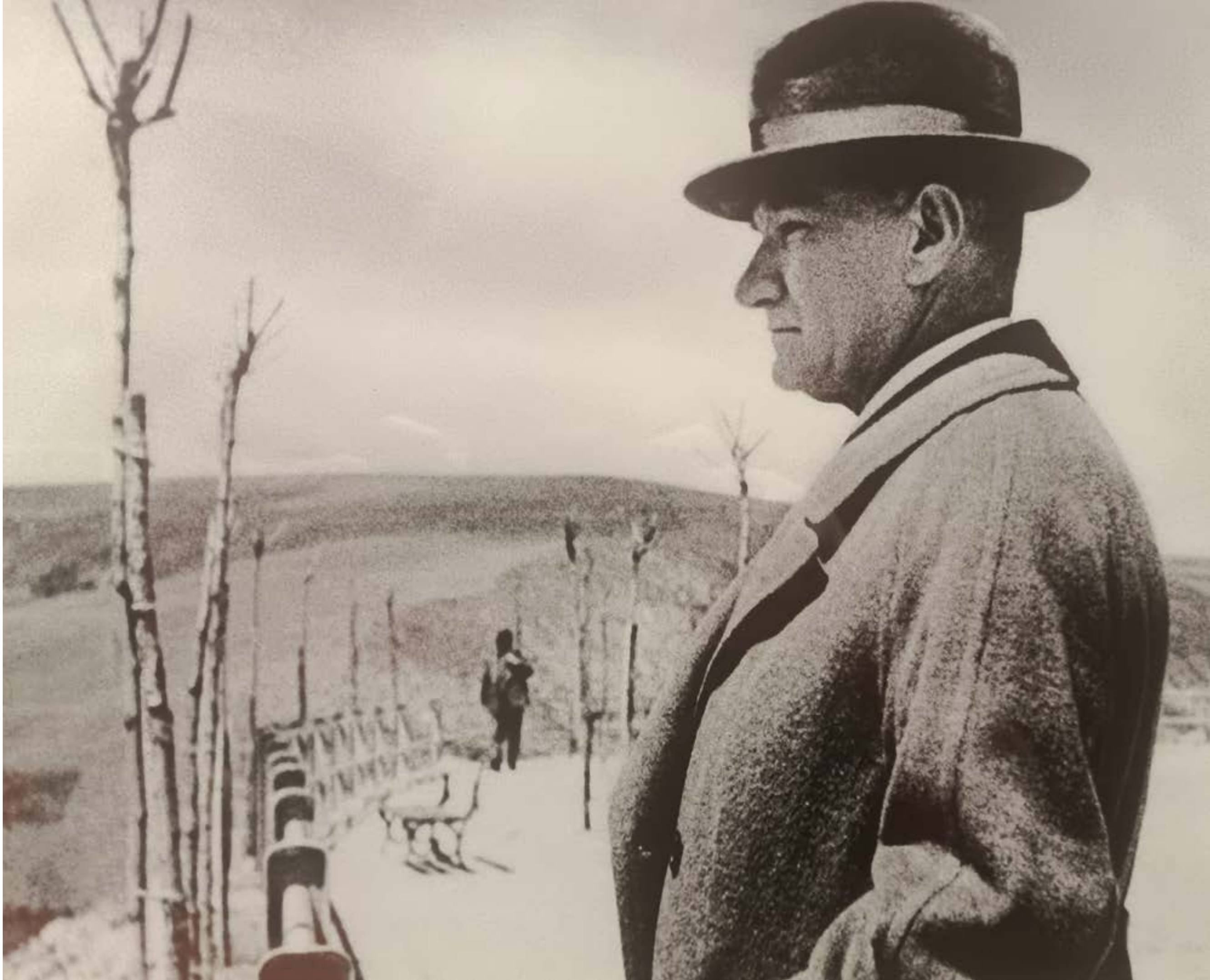
“Ve Mavi Gözleri Çakmak Çakmaktı” adlı sergi sadece bir sanat etkinliği değil, aynı zamanda Atatürk'ün

yaşamına, kararlarına ve Cumhuriyet'in temellerine dair bir keşif alanı oluyor. Nâzım Hikmet'in "Ve Mavi Gözleri Çakmak Çakmaktı" dizesinden ilham ile ismini alan sergide, izleyiciler yalnızca fotoğraflara bakmayacak, her objede Atatürk'ün izlerini ve dönemin ruhunu hissedecekler.

BENZERSİZ ESERLER

Sergi, 476 eser ve 250'nin üzerinde benzersiz fotoğraf ile 1907'den 1938'e kadar uzanan Atatürk'ün liderlik yolculuğunu gözler önüne seriyor. 21 Aralık 2025 tarihine kadar ziyaret edilebilecek serginin en çarpıcı unsurlarından biri de Atatürk'ün sağlık geçmişine ışık tutan objeler olacak. Defalarca elektrokardiyografi (EKG) çektiği cihazı, kullandığı tansiyon aleti, kişisel eşyaları ve onun imzasını taşıyan belgeler sergilenen en sıra dışı parçalar arasında yer alıyor. Sergi sadece bir sanat etkinliği değil, aynı zamanda Atatürk'ün yaşamına, kararlarına ve Cumhuriyet'in temellerine dair bir keşif alanı oluyor. Sergide, izleyiciler yalnızca fotoğraflara bakmakla kalmıyor aynı zamanda, her objede Atatürk'ün izlerini ve dönemin ruhunu hissediyor.

Ege Üniversitesi Devlet Türk Musikisi Konservatuvarı, yeni eğitim-öğretim yılına hazır.

İzmir'in Konservatuvarı

Ege Üniversitesi (EÜ) Devlet Türk Musikisi Konservatuvarı (DTMK), köklü geçmişi ve başarılı eğitim anlayışıyla, Türk Müziği, Ses Eğitimi, Türk Halk Oyunları ve Çalgı Yapımı ve Onarımı bölümleri aracılığıyla geleceğin sanatçılarını yetiştiriyor.

DTMK ülkemizde Türk müziği eğitimi vermek üzere açılan ikinci akademik kurum olarak öne çıkıyor. 50 öğrenci ile eğitimine başlayan Ege Üniversitesi Devlet Türk Musikisi Konservatuvarı, kurulduğu ilk yıldan bu yana geleneksel müzik, dans ve çalgı kültürüne ait değerleri bilimsel

yöntemlerle gelecek kuşaklara aktaran yetkin eğitimciler, akademisyenler ve sanatçılar yetiştiriyor.

DTMK, eğitim faaliyetlerinin yanı sıra düzenlediği ulusal ve uluslararası sempozyumlar, dinletiler ve etkinliklerle de adından söz ettiriyor. Ege Üniversitesi Devlet Türk Musikisi Konservatuvarı Türk Halk Oyunları Bölümü "EKİN Dans Topluluğu" tarafından hazırlanan "Uca Dağlar" adlı geleneksel dansla anlatı projesi, Anadolu'nun kadim kültürel değerlerini ve sanat anlayışını modern bir anlayışla sahneye taşıdı. Türk halk müziği ve Türk halk oyunları gibi geleneksel kültür unsurlarımız, modern sahne teknikleriyle harmanlanarak kültürel zenginliğimizi ustalıkla

yansıtan bir anlatı formu haline getirildi. Gösteri, Ekim 2025 tarihiyle birlikte, Türkiye'nin farklı illerinde müzik ve dans severlerle buluşacak. 120 kişilik dev kadrosu ve zengin içeriğiyle, geleneksel halk danslarını modern bir dille sunan bu performans, Ege Üniversitesi'nin kültürel mirasa verdiği önemin bir simgesi olarak sahnelerde izleyicilerle buluşacak.

KÖKLÜ KURUM

Ege Üniversitesi DTMK eğitim faaliyetlerini; 7 profesör, 8 doçent, 3 doktor öğretim üyesi ve 58 öğretim elemanından oluşan toplam 76 kişilik akademik kadro ile sürdürüyor. Ayrıca, 24 idari personel de kurum bünyesinde görev yapıyor. Konservatuvar

bünyesinde 18 derslik, 150 kişilik bir etkinlik salonu, çalgı çalışma odalarının bulunduğu ayrı bir bina, kütüphane, ses-kayıt teknolojileri laboratuvarı, geleneksel giyim-kuşam laboratuvarı, Türk halk oyunları koleksiyon sergisi, iki dans salonu, ritim salonu, bilgisayar dersliği, üç çalgı yapım atölyesi ve bir çalgı satış ofisi yer alıyor. Bölümün mezunları, Klasik Türk Müziği ve Halk Müziği Devlet Korolarında ses ve saz sanatçısı olarak görev alabiliyor. Mezuniyet sonrası alacakları formasyon eğitimi ile Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı ilköğretim, ortaöğretim, lise ve halk eğitim merkezlerinde öğretmenlik yapabiliyor. Ayrıca, üniversitelerde öğretim elemanı olarak görev alabiliyor; TRT'de prodüktör, ses ve saz sanatçısı olarak istihdam edilebiliyor.

Belediyemizin okul öncesi çocuklarımızın eğitim olanağından yararlanması için şehrimizin on farklı bölgesinde hizmete aldığı, “Mutlu Çocuklar Oyun Evleri” yeni eğitim yılına hazır.

Mutlu Bir Gelecek İçin...

Konak Belediyesi olarak, okul öncesi çağıdaki çocuklarımızın eğitimleri için şehrimizin on farklı bölgesinde hizmete aldığımız, Mutlu Çocuklar Oyun Evleri, yeni dönem öğrencilerini bekliyor. 2025-2026 eğitim ve öğretim yılına hazırlanan Agora, Ballıkuyu, Gültepe, Aziziye, Zeytinlik, Mersinli, Beştepeler, Toros, Yenişehir ve Ayla Ökmen Mutlu Çocuk Evleri, yeni eğitim sezonunda da 3-5 yaş grubu miniklere kucak açıyor. Çocukların gelişimine destek olurken, annelerin üzerindeki bakım yükünü de hafifleten Oyun Evleri, geleceğin sağlıklı bireylerinin yetişmesine zemin hazırlar nitelikte.

ÇOCUKLARIMIZIN YANINDAYIZ

Konak Belediye Başkanı Nilüfer Çınarlı Mutlu, Konaklı komşularını Mutlu Çocuklar Oyun Evleri hizmetinden yararlanmaya davet ederek, “Adil kent, eşit yurttaş sözümüz var ve bu

sözü, ürettiğimiz hizmette, mesaimizin her anında zihnimizde taşıyoruz” dedi. Başkan Mutlu, eşitliğe, özellikle eğitim alanında ihtiyaç duyulduğunu söyleyerek, “Çocuklarımızın eğitim hayatlarının temellerinin atıldığı okul öncesi çağda, gelişimlerine

destek olmak, annelerin yaşamını bir nebze kolaylaştırmak önceliğimiz oldu ve Mutlu Çocuklar Oyun Evlerimizi hayata geçirdik. Çocuklarımız mutlu, anneleri mutlu; dolayısıyla biz de mutluyuz. Yeni dönemde yine onların yanındayız” dedi.

Şehrin farklı noktalarındaki simgeler,
yeni yeni imgelere kapı aralıyor...

Soyuttan Somuta Adımlar

Zaman, mekan, aslımız,
suretimiz ve “gibi gibi”
hallerimiz Alsancak Vapur
İskelesi’ne yansıyan bu
görüntüde soyutlanmış gibi...
Gibi gibi yaşıyor, soluyor,
adımlıyoruz. Bir kapıdan
girip, diğerinden çıktığımız
süreçte etrafımıza milyonlarca
görüntü yayıyoruz.
Görüntüler ışıkla yazıya
dönüşüyor. Sanki her bir
şey, bir fotoğraf karesinde
son bulmak için varmış
gibi önümüze seriliyor.
Belli ki akşamüzeri. Bildik
bir mesai günü sonlanmış.
Alsancak İskelesi olsa olsa
günün bu saatinde hareketli
adımlara sahne olur.
Denizden yansıyan ışık bu
mekanda, ancak bu saatlerde
bulduğu her düzlemi tuvale
dönüştürür.

İşte böyle bir zamanda, günün kavuşma anına eklenen adımlar ve o adımlardan yansıyanlar, illüzyon gibi karşımızda duruyor. Denizin ufuk çizgisi burada, o halde özgürlük fikri, sonsuzluk hissi baskın olmalı diyecek oluyoruz ama ışık, labirenti andırırcasına karelere bölmüş, ufuk çizgisini

de denizin maviliğini de. Ama ışık iyi ki de böylesine dürüst biçimde akmış vapur iskelesinin camına. Yoksa camın ardındaki sır, saklayacaktı daha olanı biteni. Ne kalırdı sonra bilinmeyenlerden geriye? Yine gibi gibi yaşamlar, soluklar, suretler...

Edip Cansever, söylesin iyisi mi ne kalacağını: “on kalır benden geriye, dokuzdan önceki on/dokuz değil on kalır/on çiçek, on güneş, on haziran/on eylül, on haziran/” Adımlıyorlar usul usul. Gölgeleeri önlerinde. Siluetleri camda. Bir kapıdan çıktılar, diğerinden girecekler gibi.

Oysa kenarda bekleyen vapura gidiyor adımlar, girilecek sanılan kapının dibinde eriyecek az sonra siluetler.

Biz, bu defa geriye siluetler kalacak desek de şair “gezginim açık denizlerden yanayım/biraz da akdenizliyim, bu iş de böyle kalır/akdenizli herkes konuşur duyarlılığını/başka ne kalır/

biz ki bir konuşuruz geriye on şey kalır” diye ekliyor. Saatine mi bakıyor kapıdan en son çıkan? Yok, değil, olsa olsa çok uzaklara bakıyor.

Ama geç kalmış gibi bir hali var. Derdi tasası zamanla. Geç kalmak istemiyor. Belli ki, vapur iskelesinin ardında çokça vakit geçirdi. Işığın, çizgileri, labirente dönüştürdüğü alanda

gibi gibi aktı saatler de yeni bir zamana yelken açmak istiyor. Sorsak, yelkovana bugün ne takıldı? Anlatacak belki... Ne anlatırsa anlatsın bu fotoğrafın manşetine çektik bir kez, sonraya ne kalır vurgusunu ve ekledik Edip Cansever’in dizelerini: “Ne kalır benden geriye, benden sonrası kalır/asıl bu kalır”.

Arkas Sanat, iklim krizine dair çarpıcı bir farkındalık sergisiyle sanatseverleri ağırlıyor. İklim krizi ve yaşanan küresel felakete dair kayıtsızlığı konu alan “Sahnelenmiş/Staged” adlı sergide disiplinler arası 86 eser sahneleniyor.

“Sahnelenmiş”

Gezegelimizin yaşadığı büyük sorun; iklim krizi konusu sanatçıların eserlerine yansıyor. İnsanlığın en endişe verici konularından birisi olan iklim krizine odaklanan sanatçıların sayısı her geçen gün daha da artıyor. Bu konuya odaklanan sanat kurumlarından birisi de Arkas Sanat.

Arkas Sanat Alaçatı, iklim krizine dair disiplinler arası bir sergiye ev sahipliği yapıyor. Billur Tansel’in küratörlüğünü üstlendiği “Sahnelenmiş/Staged” başlıklı sergi, doğayla bağlarını yitirmiş ve kendi yarattığı yapay gerçekliklere sığınmış insanın varoluşsal açmazlarını, sanat aracılığıyla sorguluyor. Sanat aracılığıyla bir yüzleşme alanı sunan bu kapsamlı proje, izleyiciyi yalnızca estetik bir deneyime

değil; düşünmeye, sorgulamaya ve harekete geçmeye çağırıyor. Arkas Sanat Merkezi Direktörü Müjde Unustası, sanatın toplumsal farkındalık yaratma dair olan gücüne inandıklarını söyleyerek, izlenimde olan “Sahnelenmiş/Staged” adlı sergiyle ilgili şunları söylüyor: “Çevre bilinci Arkas olarak bizim için çok önemli bir konu. Bu nedenle, çağdaş sanata ve özellikle genç sanatçılara alan açan Arkas Sanat Alaçatı’da ‘Sahnelenmiş’ sergisini hayata geçirdik. İklim krizinin etkileri her geçen gün daha da hissedilir hale geliyor.

Bu sergiyle sadece izleyiciyi etkilemeyi değil, aynı zamanda doğayla kurduğumuz kırılgan ilişki üzerine düşündürmeyi, empati kurmaya ve harekete geçmeye davet etmeyi amaçlıyoruz. Sanat ile ekolojik duyarlılık arasında bağ kuran iş birliklerine odaklandığımız bu süreçte, sergiye eşlik eden etkinliklerle bu diyalogu derinleştirmek ve sanat aracılığıyla sürdürülebilir bir geleceğe katkı sunmak istiyoruz”. Serginin küratörlüğünü üstlenen Billur Tansel de, “‘Sahnelenmiş’ hem bir ayna hem de bir prova gibi. Mevcut gidişatın bir yansıması ve yazılmakta olan geleceğin sahnesi. Bu sergi, izleyiciyi gördüklerinin arkasındaki gerçeği sorgulamaya davet ediyor.

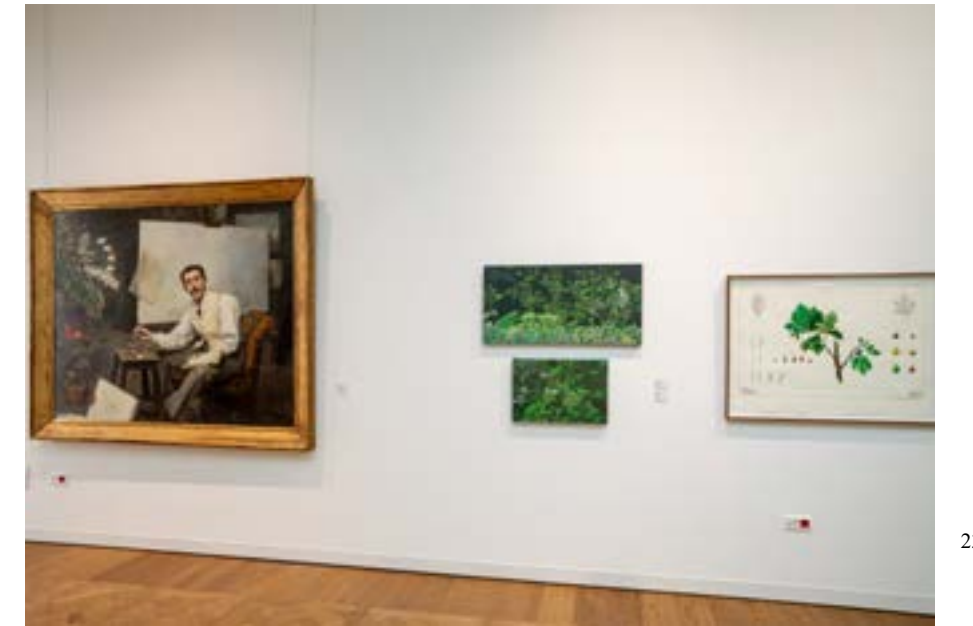
Schopenhauer’in temsil kavramından ve Baudrillard’ın simülasyon teorisinden ilham alıyor; aynı zamanda

Arte Povera sanatçısı Piero Gilardi’nin yaklaşımını da yansıtıyor. Amacımız yalnızca kriz üzerine düşünmek değil; aynı zamanda başka bir sahnenin mümkün olduğunu hayal ettirebilmek. Sanat, düşünce ve eylem bir araya geldiğinde, gezegenle olan ilişkimizi dönüştürebilecek bir güce sahip” diyerek sergi konusunun önemine dikkat çekiyor.

TEATRAL KOPYA

Serginin merkezinde, insanın kendi yarattığı iklim krizinin hem faili hem kurbanı olduğu gerçeği yer alıyor. Bilim insanlarının yıllardır yaptığı uyarılar görmezden gelinirken, insanlık, doğa felaketleri karşısında edilgen bir izleyici

gibi davranmayı sürdürüyor. Sergi, bu duyarsızlığın arka planını, gerçeklik algısının nasıl manipüle edildiğini felsefi bir zeminde tartışmaya açıyor. Arthur Schopenhauer’ın gerçekliğin öznel doğasına dair görüşleriyle, Jean Baudrillard’ın simülasyon teorisi bu bağlamda serginin düşünsel omurgasını oluşturuyor. Serginin ilham kaynağı, Arte Povera akımının öncülerinden ve ekoloji aktivisti Piero Gilardi. 1960’lı yıllardan itibaren doğanın yok oluşunu sezerek uyarı niteliğindeki yapıtlar üreten Gilardi, poliüretan gibi malzemelerle oluşturduğu Tappeto-Natura (Doğa Halıları) serisiyle tanınıyor. Yapay doğa manzaralarıyla insanın gelecekte doğaya olan özlemini bir dekorasyon unsuru olarak yaşamak zorunda

kalacağı distopik bir dünyayı öngören sanatçı, sergide Kiraz Çiçeği isimli poliüretan ve sünger malzemeleriyle ürettiği eseriyle yer alıyor. Sergide, 2022 yılında Magazzino Italian Art müzesinde gösterilen ve Elena Re'nin küratörlüğünü üstlendiği, Gilardi'nin retrospektif sergisi için Domenico Palma tarafından hazırlanan Gilardi: Tappeto-Natura isimli belgesel niteliğinde bir video da yer alıyor.

KOLEKTİF İZLER

İzleyicilerin, sergi temalarıyla daha derin bir etkileşim kurabilmesi amacıyla kurulan özel arşiv alanında araştırma yapılan kaynaklara ek olarak, orman ekoloğu Dr. Suzanne Simard'ın miselyum ağları üzerine yaptığı araştırmalar gibi sergide yer alan eserlerde ele alınan konuları irdeleyen metinler ve kitaplar da mevcut. Simard, bu yeraltı mantar ağı vasıtasıyla ağaçların birbirleriyle iletişim kurup, kaynakları paylaşarak doğada kurdukları kolektif

dayanışma modelini, insan toplumu için ilham verici bir örnek olarak sunuyor.

Buna paralel olarak, Hollandalı sanatçı Willem de Haan'ın Motor Home adlı performans videosuyla, bir ev çatısı biçiminde tasarlanmış teknesiyle nehirde yaptığı yolculuğu belgelerken insanlığı, deniz seviyesindeki yükselmenin yarattığı etkiler ve değişen yaşam alanları üzerine düşünmeye ve bu konuda birlikte aksiyon almaya davet ediyor. Sergi yalnızca heykel, resim, fotoğraf, mekâna özgü

yerleştirmeler ve bu sergi için ilk defa üretilen eserlerle sınırlı değil; aynı zamanda konu ile ilgili kitap, makale ve belgelerin de yer verildiği bir etkileşim alanı olarak tasarlandı. Konferanslar, sanatçı söyleşileri, film gösterimleri ve atık malzemenin dönüşümü ve rejenerasyon konusunu ele alan interaktif atölyelerle izleyicilere katılımcı bir deneyim sunuluyor. Arşiv bölümü, doğayla kurulan bağların yeniden inşası için hem tarihsel hem bilimsel belgeler sunarak, ziyaretçileri

araştırmaya ve keşfetmeye teşvik ediyor.

YOĞUN KATILIM

Sergide yer alan sanatçılar şu isimlerden oluşuyor: Ahmet Doğu İpek, Ali Borovalı, Ali Kanal, Antonio Riello, Azade Köker, Bengü Karaduman, Berndnaut Smilde, Borga Kantürk, Burçak Bingöl, Danielle Kwaaitaal, Ergin Çavuşoğlu ve Konstantin Bojanov, Ferhat Özgür, Gözde Mimiko

Türkkan, Gül Ilgaz, Hayal İncedoğan, Henri Ferdinand Bellan, Ilgın Seymen, İsmail Eğler, Murat Germen, Murat Morova, Murat Yıldız, Nancy Atakan, Nazif Topçuoğlu, Nermin Er, Özgür Demirci, Paul Hodgson, Piero Gilardi, Rose Morant, Selçuk Demirel, Sibel Horada, Silva Bingaz, T. Melih Görgün, Tufan Baltalar, Willem De Haan.

Arkas Sanat Alaçatı'da izlenimde olan sergi, 4 Ocak 2026 tarihine kadar görülebilir.

Şimdilerde İzmir İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'ne ev sahipliği yapan ayrıcalıklı bina, yakın zamana kadar şehre gelen ya da giden mektupların biriktiği adrestir.

Bir Zamanların Paket Postanesi

Henüz internet dünyası yoktu. Kilometreleri aşan, saatleri durduran, uzağı yakın eden “mektuplar” idi sadece. Ağlayan, sevinen, belki de sarılan sözcüklerin uçtuğu yerdi, “postaneler”. Ziyaretçisi eksik olmayan, arı kovanı gibi çalışan, yaşayan mekanlardı hepsi de. Elbette bu binaların eski tılsımı kalmadı artık; içlerine

girilmiyor. Ancak içlerinden bir tanesi var ki şöyle diyor: “Yıllar yılı mektup biriktirdim içimde, özlemleri dindirdim, mutlulukları çoğalttım. Hem görmüyor musunuz hala ayaktayım, yaşıyorum. Belli değil mi, hikayemi anlatmak istediğim? Gitmeyin, durun, dinleyin.” O şimdi İzmir İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü ‘ne ev

sahipliği yapıyor. Ama yıllar yılı, “Paket Postanesi” ismini taşımış ve uzun süre tek bir hikayeye tanıklık etmiş. Birinci Kordon üzerinde tüm görkemiyle yükselen, gölgesini

denize düşürmüş, iki katlı, anıtsal bir yapı görürseniz bilin ki durduğunuz yer, tarihin yanı başıdır. Haberleşme kentlerin, bölgelerin hatta ülkelerin gelişim süreçlerine doğrudan

doğruya etki etmiş bir kavram. Zira bunun için, 19. Yüzyıl’ın başından bugüne kısa bir yolculuk yapmak yeterli. Posta bürolarının kentte yer edinmesi, Osmanlı’ya kadar

uzanıyor. O dönem için bu işlevi konsolosluklar yerine getiriyor. Paketler, zarflar bu birimlerde toplanıp, gemilere yüklenerek sahiplerine ulaştırılıyor.

Giderek biriken mektuplar ayrı bir servisi zorunlu kılınca, kapitülasyonlarla belirli ayrıcalıklar elde eden Fransa ve Rusya gibi ülkeler kentin ilk posta bürolarını faaliyete geçiriyor. Osmanlılara gelince; onlar geriden izliyor süreci, herhangi bir merkezleri yok, mektuplarını atıllar ya da kervanlar aracılığıyla gönderiyorlar hala. Tabii belli bir dönem için. Yabancı firmalar başı çektikleri ticari hayat için caka sata dursun, imparatorluk, 1879'da bu zincire katılıyor. Nitekim İzmir bu yıllarda, Osmanlıların elinde kalan en verimli ve hareketli toprakların bağlandığı bir kent durumunda. Ticari potansiyeli de oldukça yüksek.

Ekonomi döngüsüne daha hızlı adımlarla karışmak için tek gereken ise bir bina... Ancak bu konuda dikkat edilecek hususlar var: “Kent, deniz yoluyla dışarıya açıldığına göre, posta bürosu limana yakın olmalı. Dağıtımda çabukluk ilkesi gereğince de ticari bölgeye az mesafede konumlanmalı.”

KAGİR MİMARİ

Hem birinci, hem İkinci Kordon'a cepheli olan, İzmir'in belli başlı otelleri arasında sayılabilecek Büyük Huck Otel'i'nin zemin katı, biçilmiş kaftan olarak çıkıyor tam bu anda. Adı konuyor: “Osmanlı Posta Bürosu.”

Bugüne miras kalan ve bizim de konu ettiğimiz bina, 1922 yangınıyla gündeme geliyor. İlk adres, alevlere yenik düşünce, 1891'den, 1919'a kadar borsanın kullandığı, 1921'de ise Yunan Milli Bankası'nın ev sahipliği yaptığı, kagir mimarisinin tipik bir örneği olan bu iki katlı yapı uygun görülüyor. Bina, aldığı, “onay”ı elbet denize ve ticari noktalara olan yakınlığına borçlu. Yeri verimli bir bölge ki 1996'ya kadar varlığını aynı yerde sürdürüyor. Bina üzerine, 1996 yılında başlayan restorasyon çalışmaları 1998 yılında tamamlanıyor. Ve 1998 yılında, İzmir İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'ne tahsis edilerek, yeniden hizmete geliyor. Şimdi o binada yer alan il kültür ve

turizm müdürlüğü, geçmişten aldığı mirası, bir sonraki kuşağa taşıırken, önündeki yılların hesabını tutuyor uzun uzadıya.

ESTETİK ÖN PLANDA

Bina, sadece tarihi bir yapı olduğu için önemli değil; 19. Yüzyıl başı kagir mimarisinin tipik bir örneği olarak da dikkatleri üzerinde topluyor. Yapı, 1890-1910 yılları arasında bütün Avrupa'yı etkisi altına alan ve “romantik süsleme akımı” olarak anılan, Art Nouveau” stilinin yansımalarını taşıyor üzerinde. Tavanların alt kısmı çiçek ve yaprak motifleriyle süslü. Öyle ki bu desenleri dört bir yanda görmek mümkün.

Birinci katın sahanlarını, İon başlıklı gövdeli sütunlar ayırıyor. Tavan kenarları yine alçıdan çiçek formlarıyla bezenmiş. İkinci kata, ahşap bir merdivenle çıkılıyor. Korkuluklarında hoş yaprak modelleri göze çarpıyor. Ulaşılan camekanlı giriş kapılarında ise geometrik formlar var. Geniş dikdörtgen salonun tabanı da ahşap. Demir parmaklıklı pencereler ve hemen üstlerinde boydan boya sarmaşık yapraklı motifler bulunuyor. Özellikle demir saçaklar ve pencerelerdeki korkulukların dönemin mimarisini öne çıkarıyor. Restorasyon işlemi yapılırken, taban döşemelerinden tavan süslemelerine kadar her şeyin aslına uygun

yenilenesine dikkat edilmiş. Restorasyon projesi iki yıl sürüyor ve üniversitelerin ilgili bölümlerinden akademisyenler ve uzmanlar tarafından yürütülüyor.

Binanın dış cephesinde, dövme demir parmaklık elemanları, kapı saçağı ve söveleri çevreleyen bezemeler de Art Nouveau stilinin çarpıcı örneklerinden sayılıyor. Giriş katında duvarlara gömülü büyük demir kasalar, binanın borsa ve banka olarak kullanıldığı dönemlerin tanığı. Giriş katının yüksek tavanları dikkat çekici yoğun alçı süslemelerle bezeli. Ferforje avizelerin sarktığı alçı bezemeli tavan göbekleri iç mekanı zenginleştiren diğer unsurlar arasında.

İzmir İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Binası

1891 den 1919'a kadar İzmir ticaret borsası olarak işlevini sürdüren bu bina işgalden sonra 1921 de yunan milli bankası olmuştur. 1922'den sonra da İzmir merkez postane ve paket postanesi olarak işlev kazanmıştır.Yapı, üst kesiminde bulunan kulenin restorasyon sırasında kaldırılması dışında, genel anlamda aslına uygun olarak yenilenmiştir.

Konak Belediyesi olarak, okulların kapalı olduğu yaz tatili süresince, çocuklarımızın kültürel ve sosyal gelişimine katkı sunduk. Bu kapsamda uygulamaya aldığımız, Kültürel Miras Çocuk Atölyesi'nin katılımcısı öğrencilerimize, şehrimizin tarihini öğrenmeleri konusunda zemin hazırladık.

Kültürel Miras Bilinci

Çocuklarımızın kültürel ve sosyal yönden gelişimlerine yaz tatili süresince de katkıda bulunduk. Çocuk Yaz Programı kapsamında düzenlediğimiz, “Kültürel Miras Çocuk Atölyesi” ile 7-14 yaş arasındaki öğrencilerimize, şehrimizin tarihini öğrettiğimiz gibi bu değerlere yönelik koruma bilinci de verdik. Programda yer alan kültürel gezi kapsamında çocuklarımız, Agora Ören Yeri'ndeki binlerce yıllık tarihi dokuyu keşfetme olanağı da buldular. Okulların kapalı olduğu yaz ayları süresince, uygulamaya aldığımız, Çocuk Yaz Programı'nda, öğrencilere hem öğretici hem de keyifli

bir tatil olanağı sunduk. 7-10 ve 11-14 yaş gruplarına yönelik hazırladığımız programın en dikkat çekici etkinliklerinden biri Kültürel Miras Çocuk Atölyesi oldu. Konak'ın farklı merkezlerinde düzenlenen atölye çalışmasıyla çocuklar, yaşadıkları kentin tarihi ve kültürel değerlerini daha yakından tanıma fırsatı buldu. Etkinlik boyunca kentin tarihi ve kültürel mirası hakkında bilgiler edinen çocuklar, geçmişle bağ kurarak bu değerleri korumanın önemini dair farkındalık kazandı. Öte yandan programda yer alan kültür gezisi kapsamında Agora Ören Yeri'ni gezen çocuklar, binlerce yıllık tarihi dokuyu keşfetti.

Çocukların yaşadıkları kente aidiyet duygusu geliştirmesinin önemine dikkat çeken Konak Belediye Başkanı Nilüfer Çınarlı Mutlu, “Çocuklarımızın eğlenirken öğrenmesini ve kültürel mirasımızla bağ

kurmasını çok önemsiyoruz. Bu atölye ve geziler sayesinde çocuklarımız, yaşadıkları kentin tarihine tanıklık ediyor ve bu değerleri korumanın neden önemli olduğunu kavlıyor” dedi.

Konak Belediyesi olarak hemşehrilerimizin kentimizin kültür ve tarihini ayrıntılı olarak tanınması adına zeminler oluşturuyoruz. Bu kapsamda düzenlediğimiz Konak Tarih Gezileri, yeni rotalarla sürüyor. Kültürel Miras Koruma Müdürlüğü tarafından aktarılan gezi programında Kadifekale, Basmane, Kemeraltı ve Alsancak bölgeleri mercek altına alınıyor.

Tarihe Yolculuk

Konak Belediyesi'nin kent kültürünü ve tarihini tanıtmak amacıyla düzenlediği ve büyük ilgi gören 'Konak Tarih Gezileri' bu sezon da yoğun katılımı devam ediyor. İzmir'in 8500 yıllık tarihine yolculuk yapan konuklar, İzmir'in kalbi Konak'ın tarihi yapıları arasında yer alan dini ve sivil mimari örneklerini gezerek, şehir ve tarihi hakkında bilgi alıyor. Ücretsiz düzenlenen gezi kapsamında sabah saatlerinde Basmane'de bulunan belediye binasının önünden kalkan araçla kent turuna başlanıyor. 25 kişilik kontenjandan oluşan gezi grubunun ilk durağı Türkiye Cumhuriyeti'nin İkinci Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'nün doğduğu ev olan Konak Belediyesi İsmet İnönü Anı Evi ve Kitaplığı oluyor. Ardından

Kadifekale'ye hareket eden araç güzergahında bulunan İkiçeşmelik Caddesi'nde ilk konaklama yapılıyor. Burada caddeye adını veren tarihi İki Çeşme, Eşrefpaşa tanıtılıyor. Sonrasında, Bayramyeri'nde yer alan Roma Dönemi Smyrnası'nın en önemli caddelerinden biri olan Altınyol olarak da bilinen Tarihi Roma Yolu hakkında konuklara bilgi aktarılıyor. Konuklarımız buradan Pagos Tepesi'nde bulunan Kadifekale'ye ulaşıyor ve muhteşem İzmir Körfezi manzarasıyla karşılaşıyor. Makedon Kralı Büyük İskender'in rüyasıyla da efsaneleşmiş Kadifekale'nin tarihini, mit ve hikâyelerini dinleyen konuklar, surlardan eşsiz manzarayı izleme fırsatı da buluyor.

ROTA BASMANE

Kadifekale'den sonra gezi, Basmane bölgesinde devam ediyor. Bu bölgede yer alan, tarihi açıdan büyük önem taşıyan kültürel ve dini mekanlar ile sivil yapı örnekleri ziyaret ediliyor. Adım adım gezilen bölgede; Aya Vukla (Aziz Vukolos) Kilisesi, Osmanlı dönemine ait konut tipi örnekleri, Kumrulu Mescit, Altınpark Kazı Alanı, Konak Belediyesi İzmir Radyo ve Demokrasi Müzesi, Oteller Sokağı'nda yer alan Sadık Bey Oteli uğrak noktalar oluyor. Basmane Semt Merkezi'ndeki ağaçların gölgesinde verilen mola ardından, gezi; Kadın Müzesi, Tarihi Anafartalar Caddesi'nde yer alan Dönertaş Sebili, Emir Sultan Türbesi, Namazgah, Sefarad Yahudilerin bir arada yaşadığı mimari yapılar arasında yer alan kortejolar, Şifalı Lüks Hamam ile devam ediyor. Yaklaşık 6 saat süren gezi ile konuklar yaşadıkları kenti, İzmir'i ve Konak'ı daha yakından tanıma fırsatı buluyor.

YENİ ROTALAR

Konak Tarih Gezileri, Konak Belediyesi Kültürel Miras Koruma Müdürlüğü'nün rotaya eklediği yeni adreslerle sürüyor. İzmir'in kültürel mirasını keşfetmek isteyenler için hazırlanan yeni gezi rotası, şehrin simgesi Alsancak Garı'ndan başlayarak Tarihi Saat Kulesi çevresine kadar uzanıyor. Katılımcılar,

bir yandan İzmir'in tarihine ışık tutan yapı ve müzeleri gezerken diğer yandan kentin sanat, edebiyat ve dini mirasına yakından tanıklık ediyor. Yeni rotanın ilk durağı tarihi Alsancak Garı. 19. Yüzyıl'da inşa edilen bu görkemli yapı, İzmir'in demiryolu geçmişine

İzmir Karikatür Müzesi ve İzmir Atatürk Müzesi ziyaret edilerek, sanatın farklı disiplinlerdeki yansımaları keşfediliyor. Kordon boyunca yapılacak yürüyüş, rotanın en dinlendirici anlarını oluşturuyor. Pasaport İskelesi ve Gümrük Binası ile Konak Pier ise hem tarihi hem de denizle iç içe geçmiş İzmir silüetini yansıtıyor.

dair önemli izler taşıyor. Gazi Kadınlar Sokağı ve Muzaffer İzgü Sokağı ise rotanın en renkli duraklarından olarak öne çıkıyor. Sokak boyunca sanat atölyeleri, kafeler ve özgün mimarili yapılar misafirlere keyifli bir yürüyüş sunuyor. Hemen ardından Nejdet Alpar Mask Müzesi,

KEMERALTI

Programın yeni durakları arasında, Kemeraltı da yer alıyor. Katılımcılar, kentin simge yapılarından hanlara, camilerden kültür evlerine kadar uzanan bu rotada adım adım tarihin izini sürüyor. Kemeraltı sokaklarında

yapılacak yürüyüşte; Gureba-i Müslimin Hastanesi, Eski Cezaevi, Milli Kütüphane, Elhamra Sahnesi (Milli Sinema), Eski Kemeraltı Karakolu ve Kemeraltı Camii ziyaret ediliyor. Rota, Osmanlı döneminin izlerini taşıyan Gaffarzade

Oteli, Ali Paşa Meydanı ve Salepçioğlu Camii ile zenginleşti. Cumhuriyet dönemi kültür mirasını yansıtan Köy Enstitüleri Anı ve Kültür Evi ile 100. Yıl Anı Evi de gezinin önemli durakları arasında.

Dünyaca ünlü medya sanatçısı Refik Anadol, iki eseriyle İzmir’de... Anadol’un yapıtları, Uluslararası İzmir Enternasyonal Fuarı (İEF) kapsamında sanatseverlerle buluştu. Kültürpark Atlas Pavyon’da açılan sergi 30 Eylül 2025 tarihine kadar açık kalacak.

Refik Anadol İzmir’de

Uluslararası üne sahip sanatçı Refik Anadol, 94. kez kapılarını açan Uluslararası İzmir Enternasyonal Fuarı için düzenlenen sergi kapsamında, İzmirliyle buluştu. Folkart’ın destekleriyle, Sense of Healing (Şifanın Algısı) ve Machine Hallucinations – Aegean (Makine Rüyaları: Ege), adlı yapıtlarını İzmir’de sergilemeye alan sanatçının eserleri, 30 Eylül 2025 tarihine kadar Kültürpark Atlas Pavyon’da görülebilir. Refik Anadol’un, insan ve doğa eksenli üretimlerinin güçlü iki örneğini sunuyor. Şifanın Algısı, ruh sağlığı tedavisi gören bireylerin beyin verilerinden yola çıkarak empati ve şefkati tetikleyen bir yapay zekâ veri heykelidir. Makine Rüyaları: Ege, ise Ege Denizi’nin çevresel verilerini dijital pigmentlere dönüştürerek doğayla yeniden duysal bir bağ kurmamıza olanak tanıyor. Refik Anadol’un iki etkileyici

eseri fuar süresiyle sınırlı kalmayarak ve 30 Eylül 2025 tarihine kadar izlenimde kalacak. Sanatçı, sergisinin açık kaldığı süre içerisinde bir gün de çevrim içi atölye gerçekleştirecek.

“İZMİRLİYİM”

Sergi açılışına çevrim içi katılan sanatçı Refik Anadol, çok heyecanlı olduğunu aktardığı konuşmasında, “Pek bilinmiyor ama hayatımın 19 yılının yaz aylarını Seferihisar’da yaşamış biri olarak öğrendiğim kadarıyla İzmirliyim diyebiliyordum” dedi. Anadol, “En iyi fikirlerimizi Türkiye’ye getirmeye önem gösteriyorum” diyerek şu görüşlere yer verdi: “Bu sebeple İzmir’de açılan sergi çok anlamlı. İnsan ve makine ilişkisinin tamamen değiştiği döneme gerdik. Bu eseri de İzmir’de paylaşmak çok anlamlı. 10 yıl önce yapay zeka ile çalışmaya başladım. Dünya yeni yeni yapay zekanın ne olduğunu ve kullanıldığında kıymetli bir düşünce biçimi olarak başarılı olduğunun farkına varıyor. İkinci eser de dünyada ilk defa, ilk örneği olan eser olması anlamında çok özel. Sergimiz yapay zeka ağlarıyla Ege Denizi’nin görkemli hareketlerini, İzmir’in rüzgarlarının hareket sağladığı, doğayı görünür kılan yapay zeka algoritmasıyla şiirsel eser olarak ortaya çıkarıyor. Sergimizde geçmiş ve geleceğe dair hayal kurabilmek çok anlamlı.” Anadol sergi süresince genç sanatçılar için uzaktan bir atölye yapacağını, burada yapay zeka üzerinden işi nasıl ürettiğini ve insan zihninin hareketlerinin nasıl olduğunu gösteren bilgiler vereceğini kaydetti. Dünyaca ünlü medya sanatçısı

Refik Anadol’un eserleri MoMa, Centre Pompidou ve Art Basel gibi prestijli kurumlarda sergilendi. Sanatçı, TIME100 AI listesine girerek yapay zekanın kültürel etkisine yön veren önemli

isimlerden birisi olarak tanındı. Sanatçı, Refik Anadol Studio çatısı altında geliştirdiği projelerle izleyiciyi çok duyulu, şiirsel ve duygusal bir deneyime davet ediyor.

Evrensel şairimiz Nazım Hikmet, yaşamının bir bölümünü İzmir’de geçirdi. Şehrimiz, ünlü şaire şiirleri için ilham verdi. Nazım Hikmet, “Güneşi İçenlerin Türküsü” adlı şiirini İzmir’de yazdı.

Nazım Hikmet’in İzmir Günleri

Dünyaca tanınan büyük Türk şairi Nâzım Hikmet, ölüm yıldönümü olan 3 Haziran’da ve onu izleyen günlerde çeşitli etkinlikler, şiir dinletileri, tiyatro ve konserlerle anılıyor. Nâzım Hikmet, Türkçeyi güzelleştiren güçlü ve nitelikli bir şair; dünyanın gelecekteki güzel günlerine inanan barışçı ve evrensel bir sosyalist, ülkesini ve bağımsızlığını her şeyin üstünde tutan gerçek bir yurtsever, halkının özgür, adil ve güzel günler görmesi için durmadan mücadele eden, toplumcu amaçlarına ömrünü adayan özverili bir aydıındı.

Yıllar önce, çocukluğunu İtalya’da geçirmiş olan bir öğrencim, İtalya’da gittiği ilkokulda okutulan ders kitabını getirmişti bana. Kitabın sayfalarında Nâzım’ın İtalyancaya çevrilmiş olan Deniz şiiriyle karşılaşmak

bana büyük bir heyecan, gurur ve bu duyguların yanında derin bir hüznün yaşatmıştı. Ne yazık ki o yılların (1980’ler) Türkiye’sinde, okullarda Nâzım Hikmet’ten bahsetmek, derste onun şiirlerini okumak olanaksızdı; bütün dünyanın tanıdığı bu büyük şair, kendi ülkesinin okullarında yasaklı durumdaydı.

Nâzım’ın Türkiye’deki okullarda yasaklı olmasına dair en hüznü olay, doğup büyüdüğü İzmir’den bütün Türkiye’ye adını duyurmuş olan değerli şair Attilâ İlhan’ın yaşadıklarıdır. Attilâ İlhan, İzmir Atatürk Lisesi birinci sınıfındayken, mektuplaştığı bir kıza yazdığı Nâzım Hikmet şiirlerinin yakalanmasıyla, 1941 yılının Şubat’ında, henüz 16 yaşındayken okuldan uzaklaştırılır ve üç hafta boyunca polisçe gözaltında tutulur. Kendisine Türkiye’nin hiçbir yerinde okuyamayacağına dair bir belge verilince eğitim hayatına ara vermek zorunda kalır. Hukukçu babasının çabalarıyla ve Danıştay kararıyla 1944 yılında okuma hakkını tekrar kazanır. Bu üzücü olay, yaşadığı yıllar içinde Attila İlhan’ın dizelerine de yansır: “sahi ben ne hırçın bir çocuktum ele avuca sığmaz akli fikri şiirde mısra mısra başımı belaya soktum izmir cezaevi dokuz yüz kırk bir’de kaşla göz arası liseden kovuldum” Olayın gerçekleştiği yıl Nâzım Hikmet de cezaevinde,

“düşünce suçlusı” bir mahkûm olarak yaşamaktaydı. “Nâzım Hikmet ve İzmir” deyince akla ilk gelen şiir, Nâzım’ın 1959 tarihli İzmirli Teğmen başlıklı şiiridir. Bu şiirde Nâzım Hikmet mevcut yönetime (Adnan Menderes

hükümeti) karşı açık ve kesin bir tavır alır. Meydan okurcasına, “koçaklama” havasında yazdığı bu siyasal şiirde Nâzım Hikmet, İzmirli Teğmen’e seslenir; İzmir’in Millî Mücadele’de özgürlük ve bağımsızlık ateşini yakan,

işgalcilere ilk kurşunu atan şehir oluşunu anımsatarak Kuvayı Milliye günlerine atıfta bulunur:

“Kışlamız gömülünce karanlığa ineceğim sokağa pencereden Bir saat içinde varırım dağa. Gel dağa çıkalım İzmirli teğmen.

Karışıyor bir yezit her şeye, dolara satılıp ölmek neyime? Bir çift de sözüm var Adnan beyime.

Gel dağa çıkalım İzmirli teğmen.

Kuvayı Milliye kanı damarda, asker ocağının şanı damarda, bekler bizi yüz bin yiğit dağlarda

Gel dağa çıkalım İzmirli teğmen”

Menderes hükümetinin özgürlükleri kısıtlayan, ekonomik bağımsızlığı yok eden, emperyalist güçlere

teslim olan uygulamaları ve politikalarını eleştiren Nâzım Hikmet, bu durumu, “ülkenin işgali” olarak nitelendirmekte, İzmirli Teğmen’in şahsında, İzmir’den hareketle bağımsızlık ateşinin yeniden yakılmasını ve Kuvayı Milliye ruhunun canlanmasını istemektedir.

İZMİR’E
GELİŞ...

Nâzım Hikmet, İzmirli Teğmen şiirini yazdığı 1959’dan çok önce 1925’te İzmir’e gizlice gelmiş ve burada bazı parti faaliyetlerinde görev almıştı. Aynı yıl Takrir-i Sükûn Kanunu çıkarılmış, İstanbul’daki muhalif dergi ve gazeteler birer birer kapatılmaya başlamıştı. Nâzım Hikmet, sakıncalı görülen ve kapatılan sosyalist dergi ve gazetelerde yazılar

yazmış ve onların dağıtımına bizzat yardım etmiş olduğu için polisin arananlar listesinde yer alıyordu. O günlerde aydın ve yazarlardan bazıları polis takibatına alınmış, tutuklamalar başlamıştı. Nâzım Hikmet, TKP’nin önerisine uyarak İstanbul’dan İzmir’e geçmeye karar verdi. Bu şekilde, polis takibinden uzakta kalmayı ve partinin basın yayın ve örgütlenme faaliyetlerini İzmir’de devam ettirmeyi amaçlıyordu. Böylece Nâzım, 1925’te ilk kez İzmir’e gelir. 1922’de yanmış yıkılmış olan bu güzelim kentte binaların pek çoğu harabe hâlinedir. Nâzım, polis tarafından arandığı için onun İzmir günleri, harap hâldeki binalar ve mahalleler arasında saklanarak ve gizli toplumsal faaliyetlerde bulunarak geçer. İzmir’e geldiğinde, önce eski valilerden ve uzaktan akrabası olan Rahmi Bey’den yardım ummuş ancak ondan olumsuz yanıt alınca kendi başına çareler aramaya karar vermiştir. Nâzım, zaman kaybetmeden Şimendifer İşçileri Cemiyeti ve ona bağlı işçilerle bağlantı kurar. Cemiyetin ikinci başkanı Hüseyin Safer’in, Eşrefpaşa ve Bayramyeri’ndeki evlerinde saklanır. Bu cemiyet kapatılıp yöneticileri hakkında soruşturma başlatılınca Giritli Mehmet Ali adlı bir parti üyesinin evine geçer. Burada kaldığı süre boyunca gündüzleri dışarı çıkmamaya çalışır. Yangın yerlerinden birinde gizlice çukur kazarak illegal matbaa için yer hazırlama çabası içine girer. Yangından kalan karanlık,

harap bir kulübede yaşayan Nâzım Hikmet, Güneşi İçenlerin Türküsü şiirini burada yazar. Şiirde gelecek günlere dair özlem, coşku ve umut, onun, toplumsal ideallerine duyduğu inancın bir yansımasıdır. Bu şiirden birkaç dizeyi aktarmak istiyorum:

(...)
Ben de gördüm o kahramanları,
ben de sardım o örgüyü,
ben de onlarla güneşe giden köprüden geçtim!
Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi
Ben de söyledim o türküyü!
Yüreğimiz topraktan aldı hızını;
altın yeleli aslanların ağzını yırtarak gerindik!
Sıçradık;
şimşekli rüzgâra bindik!
Kayalardan kayalarla kopan kartallar çırpıyor ışıktaki yıldızlanan kanatlarını.
Alev bilekli süvariler kamçılıyor şaha kalkan atlarını!
Akın var güneşe akın
Güneşi zaptedeceğiz
Güneşin zaptı yakın!
(...)

ROMAN
KONUSU

İzmir’deki günlerini, 1962’de yayımlanan otobiyografik romanı Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim’de kurmaca tadında dile getirir Nâzım: “Lambayı yakıp kapıyı kapadım. Motor gürültüsü yine de duyuluyor. Bizim kazma sesi de duyulur mu dışarıdan? Tabancayı yatağın

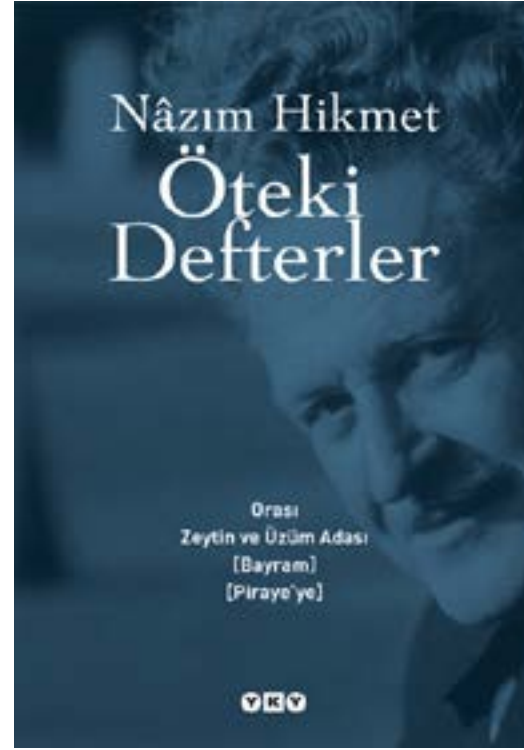
üstüne koydum. Şu kapıyı desteklemenin yoluna da bakmalı ne olacak? Kazarken basılırsam kol demiri mi dayanır? Saate baktım. Sekizi çeyrek geçiyor. Kulübenin orta yerini kazmaya başladım. Saate baktım. Dokuz buçuk. Bir saat bir çeyrekte soluğum kesildi. Allah kahretsin. Su içtim, sigara yaktım. Kapıyı açtım. Aşağıda şose hep öyle bir başınyadı. Katıksız bir gün ışığı altında toz içinde. Kapıyı kapadım. Kazdığım toprağı arada bir de köşeye attım. Saate baktım on ikiye on var. Avuçlarım kabar kabar olmuş, kulübe hamam gibi sıcak.” Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim adlı romanın kahramanı Ahmet, Nâzım’dan başkası değildir. Sayfaların birinde şu cümleler yer alır: “Ahmet İzmir’e gelirken, İstanbul’dakiler ona: ‘Sen gizli matbaanın yerini hazırlarsın, dedilerdi, ama yalnız yerini. Sonrasını biz sana bildiririz.’ Arkadaşların niçin böyle

dediklerini, Ahmet, şimdi anlıyor. Legal imkânlardan sonuna kadar yararlanıp “Yoldaş”ı çıkaracaklarmış. Peki ama legal imkânlardan yararlanıp gizli matbaanın kağıdını, harflerini, mürekkebini, pedalını, bokunu püsürünü de depo etmek yok muydu? Şimdi burada bir kuru çukurla kalakaldık işte.” Nâzım Hikmet, İzmir’de kaldığı üç ay boyunca bir gününü bile boş geçirmemeye çalışır, amele örgütleriyle, özellikle demiryolu emekçileriyle yakın bağlar kurarak işçiler arasında propaganda ve örgütlenme faaliyetlerinde bulunur. Bir süre sonra yeniden İstanbul’ a geçmek zorunda kalır. Oradan da SSCB’ye gidecektir.

KOMİTERN ARŞİVİ

Nâzım Hikmet’in İzmir günlerine dair önemli bir belge, sanatçı yazar Fergül Yücel’in İzmirli Devrimciler

(Heyamola Yayınları, Ocak 2015) adlı kitabındaki “Nâzım Hikmet İzmir’de” başlıklı bölümde ayrıntılı olarak yer almaktadır. Kitapta, bu belgenin, Nâzım Hikmet’in İzmir’deki parti çalışmaları ile ilgili TKP Genel Sekreteri Dr. Şefik Hüsnü’ye yazdığı 14 Eylül 1925 tarihli raporu olduğu ve TÜSTAV Komintern Arşivi belgesi olduğu belirtilmektedir. Söz konusu belgede, Nâzım Hikmet, İzmir’deki faaliyetlerini TKP Genel Sekreteri Dr. Şefik Hüsnü’ye ayrıntılarıyla anlattıktan sonra İstanbul’a dönüş sürecini de şöyle dile getirir: “Fakat maddi vesaitin noksanı, merkezle irtibatın kaybolması bir günde yapılacak işlerin bir haftada, on günde yapılmasını icap ettiriyordu. Ne olursa olsun İstanbul’la temas etmek lazımdı ve bu teması benden başka kimsenin yapması kabil değildi. (...) Binaenaleyh bu

meseleyi üzerime aldım. Tebdili kıyafetle, yani saçımı ve sakalımı siyaha boyayarak, İstanbul’a hareket ettim. İstanbul’a birçok sergüzeştten sonra vasil oldum ve şehre ayak basar basmaz ilk aldığım gazeteden on beş seneye mahkumiyetimizi öğrendim. Birçok müşkülatlardan sonra Sabri yoldaşla temas edebildim ve süratle Moskova’ya hareketimin icap ettiğini öğrendim.”

Diyebiliriz ki Nâzım Hikmet İzmir’de ülkemizin sosyalizm tarihi açısından derin bir iz bırakmış; İzmir kenti de gizli güzellikleriyle, gün ışığını yansıtan mahalleleriyle ve direnişçi ruhuyla Nâzım’ın şiirlerine esin kaynağı olmuştur. Nâzım Hikmet’in, şiirleri, yazıları ve toplumsal faaliyetleri nedeniyle çektiği bütün çileler, uğradığı haksızlıklar, yaşadığı zorluklar ve yaşamının mahkûmiyetle geçen uzun yılları, Türkiye’nin sosyalist hafızasında kayıtlı olarak bütün canlılığıyla yaşamaya devam ediyor. Nâzım’ın değerli ve saygıdeğer anısının, toplumda, genç kuşaklarda bıraktığı etkiler de zamanın sonsuza doğru akışında giderek güçleniyor.

Evvelce Fikir Gazetesi’nde yer alan söz konusu yazıyı, dergimiz KNK ile paylaşan Hülya Soyşekerci’ye ve Fikir Gazetesi’ne teşekkür ederiz.

İzmir Devlet Opera ve Balesi yeni sanat sezonunu, Homeros'un destanından esinlenerek bestelenen, "Troya" ile yapıyor.

Sahne Troya Var

İzmir Devlet Opera ve Balesi, 2025–2026 sanat sezonunun açılışını Homeros'un ölümsüz destanından esinlenilerek bestelenen, "Troya" epik operası ile yapıyor. Sezon açılışı, 27 Eylül 2025 Cumartesi günü Bornova Kültür ve Sanat Merkezi Necdet Aydın Sahnesi'nde gerçekleştirilecek. Eser, ayrıca 30 Eylül Salı, 2 Ekim Perşembe ve 4 Ekim Cumartesi günlerinde tekrar sahnelenecek. Bestesi Bujor Hoinic, librettosu Artun Hoinic tarafından yazılan ve Homeros'un İlyada destanından esinlenen eser, 2018 yılında Ankara'da dünya

prömiyerini yapmış, 2019 yılında ise Bornova Kültür ve Sanat Merkezi'nin açılışında Ankara Devlet Opera ve Balesi tarafından sahnelenmişti. Bu sezon İzmir Devlet Opera ve Balesi sanatçıları tarafından ilk kez sahnelenecek olmasıyla ayrı bir önem taşıyan Troya operası, epik sahne düzeni, Anadolu müzik geleneklerinden izler taşıyan yapısı ve güçlü dramatik anlatımıyla İzmirli sanatseverlere unutulmaz bir deneyim sunacak.

Eserin orkestra şefliğini Bujor Hoinic ve Tulio Gagliardo üstlenirken, rejisörlüğünü Recep Ayyılmaz yapıyor. Koreografide A. Volkan Ersoy, dekor tasarımında Özgür Usta, başkarakter kostüm tasarımında Atıl Kutoğlu, genel kostüm tasarımında Ayda Çınar imzası bulunuyor. Işık tasarımı Bülent Arslan, koro şefliği Orhan Öner Özcan, video projeksiyonu ise Ahmet Şeren tarafından gerçekleştiriliyor. İzmir Devlet Opera ve Balesi Orkestrası, Korosu ve Balesi'nin sahne aldığı yapımda, konsertmeister olarak Kemal Tören görev alıyor.

KUĞU GÖLÜ BALESİ

Sezonun açılışının ikinci büyük prodüksiyonu ise bale repertuarının en önemli eserlerinden biri olan P. I. Çaykovski'nin "Kuğu Gölü" balesi. Romantik dönem başyapıtı olarak kabul edilen

eser, büyüleyici müzikleri ve masalsı atmosferiyle seyircisini etkileyici bir yolculuğa çıkaracak. "Kuğu Gölü", İzmir Devlet Opera ve Balesi sahnesinde 11 Ekim Cumartesi, 14 Ekim Salı ve 16 Ekim Perşembe tarihlerinde izleyiciyle buluşacak. Eserin orkestra şefliğini Tolga Taviş üstlenirken, koreografi Marius Petipa ve Lev Ivanov'dan sonra G. Armağan

Davran ve A. Volkan Ersoy tarafından sahneye uyarlanıyor. Dekor tasarımında M. Çağda Çıtkaya, kostüm tasarımında Nursun Ünlü, ışık tasarımında Oğuz Murat Yılmaz, video prodüksiyonunda Ahmet Şeren'in imzası bulunuyor. İzmir Devlet Opera ve Balesi Orkestrası ve Balesi'nin sahne aldığı yapımda konsertmeister olarak Kemal Tören ve Can Güçkan görev yapıyor.

Konak Belediyesi olarak hizmete aldığımız Roman Kültür Merkezi'nde sürdürdüğümüz kurslara katılan öğrencilerimizi, birer birer güzel sanatlar eğitimi veren kurumlara uğurluyoruz.

Ender Yetenek

Konak Belediyesi Roman Kültür Merkezi'nde, müzik bölümleri sınavlarına hazırlık kursuna katılan Burak Buldu, büyük bir başarı öyküsüne imza attı. Ender bulunan absolut kulak yeteneğiyle öne çıkan Burak, sınavlara Roman Kültür Merkezi'nde hazırlanarak Işıl Saygın Güzel Sanatlar Lisesi'ni kazandı. Burak Buldu'yu evinde ziyaret eden Konak Belediye Başkanı Nilüfer Çınarlı Mutlu, "Onun başarısı bize de moral oldu. Her zaman desteğimizle yanındayız" dedi. Geçtiğimiz yıl Şubat ayında Roman Kültür Merkezi'nde açılan Müzik Bölümleri Sınavlarına Hazırlık Kursunun ilk öğrencisi olan 14 yaşındaki Burak, yeteneğini akademik boyuta taşıdı. Herhangi bir notayı, referans tonu kullanmadan tanımlama konusunda nadir görülen bir

yetenek olarak vurgulanan absolut kulağa sahip Burak, Müzik Bölümleri Sınavlarına Hazırlık Kursunda şan, piyano, kanun, işitme, ezgi ve ritim dersleri aldı. Hiçbir dersi aksatmayan ve üstün başarı gösteren Burak, 450 öğrencinin katıldığı sınavı başarıyla geçerek Işıl Saygın Güzel Sanatlar Lisesi'ni kazandı.

GURUR KAYNAĞI

Burak'ı ve ailesini İsmet Paşa Mahallesi'ndeki evlerinde ziyaret eden Konak Belediye Başkanı Nilüfer Çınarlı Mutlu, hem Burak'ı hem de ailesini tebrik etti. Müzisyen bir ailenin içinde özel bir yetenekle doğan Burak'ın

akademik gelişimine katkı koymaktan mutluluk duyduklarını söyleyen Başkan Mutlu, bu başarının sadece aile için değil Konak için de gurur verici olduğunu dile getirdi. Burak'tan, liseden sonra da akademik kariyerine devam etmesi sözünü alan Başkan Mutlu, "Burak'ın başarısı bize moral oldu. Çünkü biz Roman Müzik Okulumuz ile örnek bir çalışma yapmak istiyoruz. Çocuklarımız orada yetişsin, güzel sanatlar liselerine, konservatuarlara gitsin istiyoruz. Bu sebeple Burak bizim için aynı zamanda büyük bir gurur kaynağı. Liseden sonra da müziğe akademik anlamda devam etsin istiyoruz. Biz her zaman desteğimizle Burak Buldu'nun yanındayız" dedi.

BÜYÜK MUTLULUK

Müzisyen olan babası ve ağabeyiyle birlikte Başkan Mutlu'ya küçük bir müzik dinletisi de hazırlayan Burak, teşekkürlerini şu sözlerle iletti: "Nilüfer Başkanım ve Uğur hocam sayesinde güzel sanatlar lisesine hazırlandım ve kazandım. Onlara teşekkürlerimi sunuyorum. Onların sayesinde şan eğitimi, piyano dersi, işitme, ezgi ve ritim tekrarları dersleri aldım; sınavıma çalışıp kazandım." Anne Hayriye Buldu ve baba Ali Buldu da, "Konak Belediye Başkanımız Nilüfer Hanım'a çok teşekkür ediyoruz. Evimize gelip bizi onurlandırdı. Açmış olduğu kurs sayesinde oğlumuz, güzel sanatlar lisesini kazandı" diyerek mutluluklarını ifade ettiler.

Ülkemizin felsefe tarihinde önemli bir yeri olan ve Ege Üniversitesi Felsefe Bölümü kurucu hocası Prof. Dr. Ahmet Arslan, felsefenin bir çabanın ürünü olduğunu ve Türkiye’de bu çabaya dair son yıllarda önemli bir yönelim olduğunu aktarıyor. Prof. Dr. Arslan, söz konusu yönelimin gelecek güzel günlere dair umut içerdiğinin altını çiziyor.

Ömrünü Düşünmeye Adanmış Güzel Bir İnsan

Cem Karaca diyor ya “Hayatta hiçbir şeyim az olmadı senin kadar, hiçbir şeyi istemedim seni istediğim kadar” Ahmet Arslan’la söyleşmeye karar verdiğim zaman zihnimde durmadan kendini başa alan şarkı buydu, hatta şarkının tam da bu kısmıydı! Sadece benim için özne; düşünmek! İçinde yaşadığım toplumun ve dünyanın, yoksunluğunu çektiğine inandığım ve koşulsuzca ihtiyacından emin olduğum tek şeydi yani özne, düşünmek! Ahmet Arslan’la sohbet etmekten korkmadım değil. Hatta anlatacaklarının

“Umudu dürt umutsuzluğu yatıştır” diyor ya Edip Cansever, tam da bunun için.

Düşünen, kendini düşünmeye adanmış ve düşüncesini büyük bir tevazuyla paylaşan aklınıza hürmetlerimle başlıyorum yazıma hocam. Sürçü lisan edersem baştan affola!

FELSEFE
NE İŞE YARAR

Bunca mutsuzluğun içinde felsefe ne işe yarar, mutluluğun kaynağı olabilir mi diyerek başladım sorularıma. Sanki karşımda bir felsefeci değil de sihirbaz var ve bana mutluluğun iksirini verecek! Aslında vermedi desem yalan olur:

“Felsefe bir çabanın ürünüdür. Felsefenin amacı, ne mutluluk yaratmaya çalışmaktır ne de insanı mutsuz etmektir. Esas amacı, yaşadığımız dünyayı, etrafımızda gördüğümüz şeyleri, toplumu, insanın kendisini, değerli birtakım konuları, kurumları anlamaya çalışmaktır. Ve o bilgiye uygun olarak da yani o teoriye uygun olarak doğru bir pratik hayatı gerçekleştirmektir. Doğru bir pratik hayatı gerçekleştirmenin temel amacını mutluluk olarak alırsak, o zamanda bu manada, o bilgiye uygun olarak doğru yaşamak, mutluluk sağladığı ölçüde, evet felsefenin amacı olur diyebiliriz.”

Doğru yaşam nedir peki, bunun bir tarifi var mıdır? diye soruyorum hemen. Sorunlarımızdan bizi kurtaracak cümleler

bana ıstırap vereceğinden neredeyse emindim. Sonuçta ömrünü düşünmeye adanmış bir insanla sohbet edecektim ve ben “cehalet mutluluktur” klişesinin bir ucundan daima tutmuşumdur! Ve üstelik düşünmek öyle herkesin harcı bir iş değil bana göre. “Düşünüyorum öyleyse varım” diyor ya Descartes. Sonuçta her insan düşünür mü bilmem? Her insan var mı, ondan da çok emin değilim! Ama her insanın değil çok az insanın ömrünü düşünmeye adadığına hiç şüphem yok! Yani altından kalkabilir miyim, ağırlığını kaldırabilir miyim bu düşünen aklın anlatacaklarını, diye kaygılanırken ben. O bana şöyle dedi, “Abartma! Ben altmış yıldır felsefe yapıyorum. Ve bugün bu ülkede felsefeyle

ilgili olan kesim sadece akademisyenler ya da öğrenciler değil. Bir programım iki milyon dokuz yüz bin izlendiyse. Artık bu ülkede halkın da felsefeyle ilgilendiğini söyleyebiliriz. İşte çıkış buradadır!” Düşündüğüm gibi olmadı yani! Düşündüğümün çok daha fazlası ve güzeli oldu. Bana umut verdi, beni yolun sonundaki ışığın, kapının altından sızan o ışığın, koridorda açık bıraktığımız o ışığın hâlâ yandığına inandırdı. Bir edebiyatçı olarak ilk kez bir felsefeci hakkında yazı yazmaya çalışacağım! Ödev olduğu için değil, görev olduğu için hiç değil, kimsenin benden beklediği bir iş de değil. Düşünmeye cüret ettiğim için, umutsuz olduğum için ve iyi bir akla ihtiyacım olduğu için!

bekliyorum ama ne felsefe ne de Ahmet hocam bunu yapmıyor tabii ki ama aklımızın sınırlarını zorlamaya devam ediyorlar:

“Şimdi doğru yaşamak nedir veya felsefeyle doğru yaşamak arasındaki ilişki nedir? Yani bunu zaten biz tarif etmeyeceğiz. Bu, şimdiye kadar felsefenin belli başlı büyüklerinde veya istikametlerinde var olan bir şey. Yani nedir bizim yapımız, doğamız insan olarak? Nedir toplumun doğası? Neye ihtiyacımız var? Bu doğamıza uygun olarak davrandığımız takdirde, yani mesela açlık bir olgu. İnsan beslenerek yaşayan bir varlık. Açlığımızı giderdiğimiz takdirde, çok basit olarak ifade ediyorum. İnsan doğasında, beslenerek yaşamak diye bir şey varsa, o beslenme olayını gerçekleştirmek insanı

mutlu eder. Aynı şey, yani daha geniş olarak düşünürsek sadece meseleyi, biyolojik olarak tabiatımızın ne olduğu değil de ahlaki tabiatımızın ne olduğu, sosyal tabiatımızın ne olduğu, neye ihtiyacımız olduğu, ne için var olduğumuz çerçevesinde düşünürsek. Burada herhangi bir varlık tarafından varlığa getirildiğimiz anlamında söylemiyorum yani bunun illa bir dinsel anlamı olması gerekmez. Nedir? Niye varız? Nerede varız? Yapımız ne? Doğamız ne? İşlevimiz ne? Bunu yerine getirmek için de yapmamız gereken ne?

Bu formül, çok basit bir formül işte. Doğaya, insan doğasına, tabii insan doğası eğer toplumla birlikte var oluyorsa, toplumun doğasına. Eğer toplumun ve insanın doğası aynı zamanda kendisini çevreleyen bir

genel büyük doğayla birlikte var olmasına dayanıyorsa, o zaman eşyanın doğasına uygun olarak ne yapmalıyım ki, nasıl yaşamalıyım ki, o amacımı gerçekleştirebileyim. Bu kadar basit. Yani doğru yaşamak bu. Mesela, basit bir örnek verelim. Bizim doğamızda, hatta biraz önce söylediğimizi kullanalım. Mutluluğu aramak diye bir şey var mı? Yani insan mutluluk ister mi? Öyle değil mi? Yani bu bir soru. Evet. Mutluluğu aramak doğamızda varsa mutluluğun ne olduğunu bilmek ve ona uygun yaşamak zorundayız. Her varlığın bir amacı var, her varlığın bir fonksiyonu var, bir işlevi var. Biz de özel bir varlık olarak üstelik de, bu amaç, bu işlev, neyse onu bilip ona göre yaşamak durumundayız.”

MUTLULUK

Peki sizin için mutluluk nedir, diye sorduğumda, “Bunun cevabı benim için çok basit,” diyor ve ekliyor: “Ben insan tabiatını bilgi, bilmek olarak alırım. İnsan doğasının esas özelliği, insanı insan yapan temel özellik düşünmesi, bilmesi yani aklıdır. İnsan akıllı bir varlıktır, insan zihinsel bir varlıktır. Akla uygun yaşamak, akıllı yaşamak, akla dayanarak yaşamak benim için insan hayatının hem anlamıdır hem amacıdır hem mutluluk kaynağıdır, her şey odur! Akla uygun yaşamak nedir peki? Burada pratik ya da ahlaki bir şeyden ziyade aklımla yaşamak, ona uygun işler yapmaktır, felsefe yapmak mesela, sanat yapmak, bilim yapmak yani ne

yaparsak yapalım, istersen seks yap, bunların hepsini akılla yapıyoruz. O zaman akla uygun aktivite en fazla nerede varsa ve hangi aktivite aklın akıl olma özelliğini en çok temsil ediyorsa benim o hoşuma gidiyor. Bunları ben nerede gördüm diyelim basit olarak, kitaplarda gördüm, düşüncelerde gördüm.

Ben düşünme hayatının insana en uygun, en layık, en soylu aktivite olduğunu düşünüyorum. Düşünmekten daha büyük mutluluk olabilir mi? Ne olabilir düşünmekten daha büyük mutluluk? Seks olabilir! Şaka etmiyorum.” Yani ömür boyu düşünmek diyor Ahmet Arslan hatta onunla yapılan söyleşilerden oluşan çok güzel bir kitap var, Bir Ömür Düşünmek adlı. Tam da anlattıklarıyla örtüşüyor. Tabii yüzümü güldürmeyi de ihmal etmiyor.

DOĞA

Sonra aklıma benim için diğer önemli kavram geliyor, doğa! Ben doğadan uzaklaştıkça, koptukça

kendimizden de uzaklaştığımızı, hatta kaybolduğumuzu düşünüyordum. Burada da Ahmet hocam bir silkeledi sağ olsun! “Her zaman doğanın içindeyiz zaten, bedenimiz de doğanın bir parçası. Doğanın içinde olmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz. Doğanın içinde var olan ama onları yapay olarak, bileşik olarak ya da sentetik olarak değiştirdiğimiz zaman yarattığımız ortamlar içinde yaşayacağız, yaşıyoruz. Şimdi buradaki durumu çok da abartmayalım. Çok doğal bir hayat, çok istenen bir hayat değildir. Maden ocağında

maden çıkaran adam da, fırtınalarla boğuşan balıkçı da çok doğal bir hayat yaşar. Doğal hayatın çok fazla da güzelleştirilecek, romantize edilecek bir yanı yoktur. Eskiden çok daha doğal bir hayat yaşıyorduk ama çok daha sefil bir durumdaydık. Şimdi çok daha az doğal bir hayat yaşıyoruz ama çok daha rahatız. Ne sayesinde? Yapma sayesinde, sentez sayesinde, sanayi sayesinde. Hastalık mı doğaldır sağlık mı doğaldır? Hastalık çok doğaldır, acılar çok doğaldır! Mümkün olduğu kadar bunlardan kurtulmaya çalışıyoruz ve kurtuluyoruz da. Yaşlılık mı doğaldır,

gençlik mi? İkisi de doğaldır ama eskiden yaşlılığa erişme imkânımız olmadığı için genç yaşta ölüp gidiyorduk, yakışıklı bir şekilde ölüyorduk! Yani doğayı abartmayalım ama doğayı yok da saymayalım. Benim için esas olan genel doğadan çok, insan doğasıdır. Beni en fazla ilgilendiren kendi doğamdır. Nedir kendi doğam derken kastettiğim, entelektüel doğam!”

Diyerek Ahmet hocam doğayla ilişkimi de şöyle temelinden bir güzel salladı. Şehirden köye göç etmek isteyen insan gibi hissettim kendimi. Hani köye giderler ama yanlarında şehirlerini de götürürler!

İNANÇ

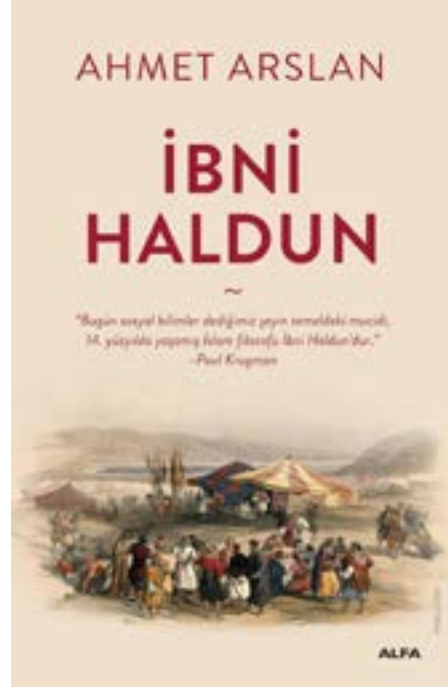
Tabii ki mutluluktuk, doğaydı ama konuyu bir yerde dine getirmesem olmazdı. Ahmet Arslan’ı bulmuşken bu konuyu konuşmadan geçemezdim! Sohbetin buraya gelene kadarki kısmında aklıdan, insan aklının öneminden bahsettik ve benim de aklıma şu geldi, din de insanın aklıyla bulduğu bir şey, icat ettiği bir şey. Niye icat ettik peki? Korkular, bilgisizlik o kısmı geçtim. Belli bir akıl seviyesine ulaşmış insan bunu neden yaptı, merak ettiğim şey tam olarak buydu ve Ahmet hocam şöyle anlattı:

“Din niye ortaya çıkıyor belli. Birlikte yaşamının gerektirdiği düzen ilkesi. Düzen ilkesi ne? Bir arada tutacaksın insanları! Şimdi üç kişiyi, beş kişiyi bir arada tutmak için dine ihtiyacın yok ama beş bin kişi olduğu zaman bir tanrıya ihtiyacın var, bir güce, bir üst güce. O

gücün görünmez olmasına ihtiyacın var. Firavun, görünür güç, monark. O bir süre sonra yaşıyor, hastalanıyor, ölüyor, kanı da akıyor. Olmaz. Onun yerine toplumda istikrarı sağlayacak, ne demek istikrar, insanlar arasında hiyerarşi kuracak, emir ve itaat yetkisini veya olgusunu sağlayacak bir kavrama ihtiyacın var. Bazıları itaat edecek, bazıları emredebek, bazıları savaşa gidecek, bazıları geride kalacak. Bunların hepsini düzenleyecek kavram nedir? Karşı çıkılamaz bir güç, bir süre sonra soruşturulamaz, hesap sorulamaz bir güç. İmparatorluklar geliştikçe, toplumlar büyüdükçe bu güce olan ihtiyaç da inanılmaz ölçüde artmıştır. Nitekim büyük dinlerin ortaya çıkması tesadüf değildir.”

Peki tamam buraya kadar anlıyorum ama günümüzde hâlâ dine ihtiyaç duyulmasını tam olarak anlayamıyorum,

dediğimde hocam olayın o kadar basit olmadığını söylüyor. “Batıda bu ihtiyaç değişti. Bazı toplumlarda dine inanmayanların sayısı yüzde elli, bazı toplumlarda yüzde yetmiş, bazılarında yüzde yirmi beş. Batı toplumlarında, şu anda din artık başrolde olan bir aktör falan değil. Dinin şimdiye kadar düzenlediği hemen hemen bütün alanlar; ekonomi, eğitim, evlilik, ahlak, hukuk şu anda din dışı birtakım araçlarla düzenleniyor. Bazı ülkelere göre daha az bazılarına göre daha fazla olmakla birlikte kimse Avrupa’da dine dayalı bir eğitim sistemine oturmuyor. Kimse dine dayalı bir hukuk içerisinde yaşamıyor, kimse dine dayalı politika veya politik teoriler içerisinde varlığını sürdürmüyor.” Ve böylece bir konu daha içimde sükunete kavuşmuş oldu.

“Tanrıya dayanan bir ahlak, ahlak değildir.” diyor Ahmet Arslan, bu kadar güzel ifade

edilemezdi. “Birini öldürmemek için, birinin malını çalmamak için, birine tecavüz etmemek için, neye hakkın olup neye hakkının olmadığını bilmek için kendi kendine sorman yeterli, bunun için tanrıya ihtiyacın yok”

UMUT

Sonra da geldik memleket meselesine. Çıkar mı karanlıklar aydınlığa diye düşünürken ben. Ahmet hoca yine verdi umudu, açtırdı çiçekleri! Sanki bizim ülkede ileri değil de geriye akıyor gibi geliyordu bana zaman:

“Çılgın olma!” dedi bana. Yani siz umutlu konuşuyorsunuz hocam, dedim ve şöyle su gibi bir cevap aldım, “Yahu gayet tabii. Niye umutlu konuşmayayım? Niye umutsuz olayım? Bak, okuma yazma oranına bak, eğitim gören insanların oranına bak, şehirler ve köyler arasındaki nüfusun

oranına bak, basılan, çevrilen kitap sayılarına bak, oranla. Bu bir ölçü değil mi? Mesela Harari’nin kitabını Amerikalıyla aynı zamanda okuyorsun, bilemedin bir sene sonra.

Türkiye’ye senede altmış milyon insan geliyor, Türkiye’den dünyaya yirmi milyon insan gidiyor. Mesele şu, sistemi kapatmazsan, açık toplumun varlığını sürdürmesine izin verirken ki aksine imkân yok, mesele yok! Otuz, kırk sene evvelki bir insanın on, yirmi misli daha zengin ve geniş bir iletişime sahipsin bugün.

Türkiye’nin meselesi çok basit. Çok ama çok ilkel bir yerden geliyor. Osmanlı devleti, Osmanlı toplumu ve Müslüman toplumlar bütün bir Orta Çağ boyunca yerinde saymış. Dünyadaki gelişmelerin hiçbirini takip edememiş. Yani orada her şey alt üst olurken biz çok dışında kalmışız. Geç

Orta Çağ’dan bu yana yaklaşık beş yüz sene! 1900’lerde biraz tarihe girmeye başlamışız. 20. Yüzyılda müthiş bir gelişme göstermişiz. Yani sıfırdan geliyoruz, kendi içinde bir birikim var ama o birikimin modern dünyayla bir ilgisi yok.”

Tam burada yani biraz zaman vermek lazım, diyorum:

“Zaten istesen de olacak be şekerim istemesen de olacak” diyor, “bu iş kolay bir iş değildir. Toplumlar, bireysel olarak insanlar da aynı durumdadır. Yani şunu demeye çalışıyorum, bir insan kolay değişir. Ben Urfa’daydım. Geldim, değiştim. Sen de öyle olabilirsin ama Urfa’nın kendisi, Urfalılığın kendisi kolay değişmez. Anladın mı” diyor.

Anladım hocam. Hem de çok iyi anladım. Anlatan ağzınıza sağlık!

“Hayatı tekrar yaşama şansım olsa aynısını seçerdim,” diyor Ahmet Arslan. Hayatından, yaptıklarından, kendinden memnun bir insanla tanışmış olmanın mutluluğunu yaşıyorum hâlâ, her zamanda yaşayacağım. Şimdi yine açtım Cem Karaca dinliyorum ve sohbetin son cümleleri hafızamda dans ediyor!

Benim de, hayatımın uzlaşmadığım yanları olsa da, bütünsel olarak baktığımda fena bir hayat değildi aslında. Hayatımda bazı senaryo hataları olsa da yine de fena değildi, diyorum.

“Bütün hayatlarda senaryo hataları vardır be evladım!” diyor...

Şehrimizin değerleri başarılarını uluslararası alanda sürdürüyor. Milli sörfçü Parla Kabasakal, Fransa’da Dünya Şampiyonluğunu ilan etti. Milli yüzücü Bengisi Avcı da Okyanus Yedilisi’ni tamamlamayı başardı.

Mavi Şampiyonlar

U13 kategorisinde Avrupa ve Dünya Şampiyonlukları ile adını duyuran İzmirli Milli Sörfçü Parla Kabasakal, bu kez dünya sahnesinde yeni bir zafer daha kazandı. Fransa’nın Brest kentinde 24-31 Temmuz 2025 tarihleri arasında düzenlenen “IQFoil Youth & Junior Dünya Şampiyonası”nda, EMR Windsurf ve Yelken Kulübü sporcusu Kabasakal, U15 Kızlar Kategorisi’nde Dünya Şampiyonu olarak Türkiye’ye tarihi bir gurur yaşattı. Milli sörfçü Kabasakal U17 Kızlar Kategorisi’nde ise Dünya Üçüncüsü oldu. Milli takım adına yarışan ve 49 sporcu arasında şampiyonluğa ulaşan Kabasakal, yalnızca kendi

yaş kategorisinde değil, üst kategoride de kürsüye çıkarak sıra dışı bir başarıya imza attı. Bugüne kadar aynı turnuvada U15 şampiyonluğu yaşayıp U17’de de dereceye giren ilk Türk sporcusu Parla Kabasakal oldu.

Parla Kabasakal “Bu madalyaları sadece kendim için değil, ülkemizi temsil eden tüm genç kızlar adına kazandım” dedi.

EMR Windsurf ve Yelken Kulübü Antrenörü Emirşah Polat da Parla Kabasakal’ın başarısının tesadüf olmadığını

söyleyerek, “Sistemli ve uzun vadeli bir emeğin sonucudur. Sporcularımız yalnızca madalya değil, ilham da veriyor. Yeni şampiyonluklara birlikte yürüyeceğiz, Parla ile gurur duyuyoruz” dedi.

OKYANUS YEDİLİSİ

Ege Üniversitesi mezunu milli yüzücümüz Bengisu Avcı da Oceans Seven (Okyanus Yedilisi) parkurunun en zorlu etaplarından İrlanda ile İskoçya arasındaki 41,2 kilometrelik Kuzey Kanalı’nı 20 Temmuz 2025 günü, 10 saat

48 saniye kulaç atarak geçmeyi başarmasının ardından, Okyanus Yedilisi’nin son etabını da tamamladı. Bengisi Avcı, dünyada yedi açık su kanalından oluşan Okyanus Yedilisi parkurunun son etabı için gittiği Japonya’da Tsugaru Kanalı’nı geçmek için kulaç attı. Avcı, 3 Ağustos 2025 günü, Japonya’daki Honşu’dan suya girdi. Saatteki hızı zaman zaman 12 kilometreyi bulan güçlü akıntılarıyla ünlü Tsugaru’da 40 kilometreye yakın bir mesafeyi yüzdü. Bengisu Avcı, Oceans Seven’ı tamamlayan ilk Türk oldu.

Otuz yıllık gazetecilik serüveninde sayısız insanın hayatına dokundu. Şimdi ise iyiden, güzelden ve doğrudan yana oynattığı kaleminin özüne döndü. Tarihi 1700’lü yıllara dayanan yörük köyü Kaynaklar’da, Ahşaphane ismiyle bir mekan kuran Zişan Akar, kadın emeğinin ön planda olduğu, sosyal sorumluluk projesine imza attı.

Kaleminin Özüne Döndü

Gazetecilik mesleğine başladığında henüz 18 yaşında olan, 30 yıl boyunca mesleğini bir gün bile pişmanlık duymadan yapan, habercilik ruhunu sonuna dek taşıyan Zişan Akar’ın Buca Kaynaklar’da açtığı Ahşaphane ilgi halesini büyütüyor. Ahşap sevdasını ve Ahşaphane’nin doğuş fikrini anlatan Zişan Akar, “Gazetecilikten emekli olunmaz denir ve o ruh ben var oldukça hep yaşayacak bunu biliyorum. Habercilik yaptığım dönemde, dile kolay çeyrek asrı aşkın bir zaman sayısız insana dokundum. Sayısız insanın hikayesini haberleştirdim.

Eğitim alanından sağlık muhabirliğine kadar geniş ve zor bir yelpazede çalıştım ve her yaptığım haberi adeta yaşadım. Emeklilik zamanım geldiğinde ise insandan sonra sevdiğim ikinci organizmanın ne olduğunu düşünmeye başladım. O da tıpkı insan gibi yaşayan bir varlık olmalıydı, duyguları, ruhu olmalıydı işte o materyalin ahşap olduğuna karar verdim” diyor. Zişan, “Bir bakıma; 30 yıl elimde tuttuğum, iyiden güzelden, doğrudan yana oynattığım kalemin özüne döndüm” diyerek şu görüşlere yer veriyor:

“El oyması ahşapla yapılan ürünleri çok seviyor ve kendi yaşam alanımda çok fazla kullanıyordum. Ağacın o büyüğü, sıcak, samimi dünyasına girmeye onu daha yakından tanımaya karar

verdim. Ahşaphane’nin doğuş hikayesi aslında böyle başladı diyebiliriz.”

ÖNCE SAMİMİYET

Ahşaphane’ye gelen tüm misafirlerin öncelikle samimiyetle karşılandığını

söyleyen Akar, “Ahşabın tüm sıcaklığını tek tek işlemeye gayret ettik. Gazetecilikten emekli olduktan sonra son sekiz aydır sadece Ahşaphane’nin dekorasyon çalışmalarını yürütüyorum. Buradaki tüm ürünler el oyması ahşaptan imal edildi” diyor.

BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN

Misafirlerin daha bahçe kapısından adım atar atmaz başka bir dünyaya giriş yaptıklarını hissettiklerini söyleyen Akar, ‘Kimisi ‘Bu tel dolaptan babaannemde vardı hatırladım’ deyip mutfağa koşturuyor, kimisi de ‘Bu düveni kitaplığa çevirmek nasıl aklınıza geldi?’ diye hayretler içinde ürünün doğal taşlarını okşuyor. Aslında bana da

en büyük gücü, şevki veren işte bu yorumlar. İnsanları bulundukları hengamenin içinden alıp zaman içinde ufak da olsa bir yolculuğa çıkarmak anlatılması zor bir mutluluk” diyor.

AHŞABIN SUYUNA GİTMEK GEREK

Akar, Ahşaphane fikrinin doğmasından sonra ahşaba dair özel dersler aldığını söyleyerek şu görüşlere yer

veriyor: “Çünkü benim anlayışında, ‘Bilmediğin iş, senin işin değildir.’ O yüzden ahşabı bütün detaylarına, kılcal damarlarına kadar öğrenmeye çalışıyorum, bu konuda epey de bir yol aldım. Şimdi hangi ürünün hangi ağaçtan yapıldığını, oymada kullandığımız alet olan ıskarpelayı ne tarafa vurursam nasıl bir sonuç alacağımı biliyorum. ‘Ahşabın suyuna gitmek’ diye bir tabir var hocamın bana ilk öğrettiği ve bu, tıpkı insanın suyuna gitmek gibi bir durum.

Eğer suyun gittiği yöne değil farklı bir yöne doğru vurursanız tokmağı, ahşap sizi itiyor. Yaşayan bir organizma olan ahşabın insana öğreteceği ne çok şeyin olduğunu öğrendim aslında bu süreçte. Bir de beni tanıyanlar bilir inanılmaz bir koku hassasiyetim vardır. Ahşabın kokusu beni çok dinlendiriyor ve Ahşaphane’ye gelen herkes şöyle bir derin nefes alıp, ‘Çok güzel ahşap kokuyor’ diyor. İşte bu tepkiyi aldığım herkesle aslında aynı dili konuştuğumu anlıyorum” diyor.

SOSYAL SORUMLULUK

Ahşaphane’nin aynı zamanda bir sosyal sorumluluk projesi olduğuna dikkat çeken Akar, “Ben insan emeğinin ama özellikle de kadın emeğinin çok değerli olduğuna inanıyorum. Kadınların

kendilerini geliştirmesi, ayakları üstünde durabilmeleri, kabuklarını çatlatabilmeleri için bir şeyler yapmak istedim. Köyde kadınlarımız aslında çok kıymetli işler yapıyorlar ama pazarlayabilecekleri bir alanları yok. Ben onlar için de bir pazar oldum. Ahşaphane’nin bir odası kadın üreticilerimize ait.

Özellikle köylü kadınlarımız yaptıkları çantaları, kıyafetleri, tekstil malzemelerini satılmak üzere buraya bırakıyorlar. Bu oda gelen ziyaretçilerimizin çok dikkatini çekiyor ve bu emeğe katkı koymak adına hazırlanan ürünlerden mutlaka almayı tercih ediyorlar” diyor.

İzmir Gazeteciler Cemiyeti'nin unutulmaz başkanlarından, Türkiye Gazeteciler Federasyonu Kurucu Başkanı gazeteci-yazar İsmail Sivri, ömrünü verdiği İzmir'de, hemşehrileri tarafından saygıyla anıldı.

İsmail Sivri'ye Saygıyla...

Türkiye Gazeteciler Federasyonu (TGF) Kurucu Başkanı, İzmir Gazeteciler Cemiyeti (İGC) Onursal Başkanı, Gazeteci-Yazar İsmail Sivri'yi aramızdan ayrılışının 18'inci yılında da saygı ve özlemle andık. İsmail Sivri'nin, Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ndeki heykeli önünde düzenlenen törenin katılımcıları, gazeteciliğin önemine ve özellikle İsmail Sivri gibi dürüst gazetecilerin önemine vurgu yaptılar. Anma programında yer alan Konak Belediye Başkanı Nilüfer Çınarlı Mutlu, 18 yıl önce sadece bir büyük gazeteci değil aileden birini kaybetmenin hüznünü yaşadığını dile getirdi. "18 yıl önceyi hatırladığımda gördüğüm en kalabalık cenaze törenlerinden birisiydi" diyen Başkan Mutlu şunları söyledi:

"Gerçekten herkes üzgündü ve herkes ağladı İsmail Sivri'nin arkasından. İsmail Sivri'yi, kuşkusuz İzmir'in simge Gazeteciler Cemiyeti Başkanı olarak tanıyoruz ama ben onu aileden biri olarak da biliyorum. Bir kurumda bu kadar süre, bu kadar saygın başkanlık yapabilmek hiç kolay değil. Ve ölümünün üzerinden 18 yıl geçtikten sonra da hala sevgiyle, özlemle anılmak da bambaşka.

Biz de Konak Belediyesi olarak üzerimize ne düşüyorsa, her zaman cemiyetin, ailenin yanındayız. Hiçbir zaman unutulmayacak. İsmail Sivri her zaman bütün kentin ve bütün basın camiasının gönlünde, kalbinde yaşamaya devam edecek."

İGC
DİMDİK AYAKTA

İzmir Gazeteciler Cemiyeti (İGC) Başkanı Dilek Gappi, anma töreninde, İsmail Sivri'ye yazdığı mektubu okudu. 18 yıl boyunca anılmak için yüreklere dokunmuş olmak gerektiğini belirten Gappi, "Hocam" diye hitap ettiği Sivri'ye yazdığı mektupta şu ifadelerle yer verdi: "Hocam, sizin dönemlere hiç benzemiyoruz. Gerçekleri heale bir yaz; ya sorguda ya cezaevindesin. 3 ayda 58 meslektaşın gözaltına alındı, 18 gazeteci cezaevinde. Neden gerçekleri yazmıyorsun değil neden biat etmiyorsun diyorlar. Nezaketinizi özledik hocam. Her şey olabilir hayatta, hata da yapılır ama nezaketiniz, zarafetiniz, cemiyeti ayakta tutmak için verdiğiniz mücadele unutulmaz. Çok emek verdiğiniz İzmir Gazeteciler Cemiyeti dimdik ayakta, merak etmeyin."

AİLEDEN
TEŞEKKÜR

Anma törenine İsmail Sivri'nin kızı Hikmet Sivri ve oğlu Talat Sivri de birer konuşma yaparak, babalarının dost ve sevenlerine 18 yıldır yapılan anma için teşekkürlerini iletti. Hikmet Sivri, "Bu kadar güzel sözü 18 yıldan beri duyunca, onu çok özlediğimi dile getirmek istiyorum. Özellikle,

yaşadığımız Türkiye ortamında, onunla sohbet etmeyi çok özledim. Hep yol gösterirdi, örnek olmaya çalışırdı. Meslektaşlarına da öyle... Burada gördüğüm genç gazetecilerin bu konuşmalardan çok güzel mesajlar olduğuna inanıyorum" dedi. Talat Sivri de "Dostlarının hatıraları, anlattıkları bizim gözümüzde onunla geçirdiğimiz günleri canlandırıyor. Çok teşekkür ediyorum" dedi.

İzmir Yazarlar Kooperatifi, yurt genelinde katılımlarla edebiyat yolculuğunu sürdürüyor.

İzmir Yazarlar Kooperatifi (İZYAKO) kurulduğu 2019 yılından itibaren yazar kooperatifçiliği konusunda İzmir'in tek, Türkiye'nin ilk aktif kooperatifi olma özelliğini devam ettiren İZYAKO, bünyesinde barındırdığı yayınevi ile yeni eserleri okuyucu ile buluşturmaya devam ediyor. İZYAKO'nun çatısı altında yer alan yazarlar arasına, Adnan Özer ve Berrak Solak da katıldı.

İlk eseri "Kar Yanığı" yine İZYAKO imzası ile Nisan ayında okuyucu ile buluşan emekli astsubay Adnan Özer aynı zamanda eski futbol hakemi. Özer, çalışmalarına Samsun'da devam ediyor.

Keman, Piyano ve Mandolin eğitmeni olan Berrak Solak müzik alanında farklı bir çalışmaya imza atarak, "Kerrat's Violin ile Müzik Bulmaca" kitabını yakın zamanda okuyucu ile buluşturmuştu. Berrak Solak, çalışmalarını Balıkesir'in Burhaniye ilçesinde devam ettiriyor. Berrak Solak ve Adnan Özer'in katılımı ile İZYAKO'nun ortak sayısı 29'a yükseldi.

İzmir Yazarlar Kooperatifi, dört yeni eserini de okuyucu ile buluşturdu. İstanbullu yazar Fikret Kayan "Zoraki Kahpe" ve Konyalı yazar Yücel Karakaya "Göktuğ Öğretmeninin Sesini Merak Ediyor" isimli eserlerinin basımı için İZYAKO'yu tercih etti. Bunun yanında kooperatifin ortaklarından Esra Değirmenci, eseri Karanlık Geçmiş'in ikinci baskısı, Kadir Karpuz ise Masal Tadında Şiirler isimli yeni eseri ile okuyucu ile buluştu.

İzmir Yazarlar Kooperatifi Başkanı Serkan Esen, "Bir yandan yeni ortaklarımız ve eserlerimiz ile büyümeye devam ederken bir yandan da yeni dönem faaliyetlerine hazırlanmaya ara vermiyoruz" diyor. Esen, İzmir'in markası olarak kenti temsil ettiklerini vurgulayarak, "Artık sadece İzmir'de değil Türkiye'nin dört bir yanında bilinen bir kooperatifiz. Ortaklarımızın da katılımı ile başta fuar katılımları olmak üzere kurumsal ilişkilerimiz de her geçen gün artıyor" görüşlerine yer veriyor.

İZYAKO

Mimar Kemalettin Cad.
1335 Sok. Serbelük
Mehmet Vakıf İş Hanı
No: 13/304 Konak

0505 812 32 07

bilgi.izyako@gmail.com

instagram.com/
izyako2019

www.izyako.tr

KONAKLILAR MUTLULUK KAHYESİ'NDE Buluşuyor!

ŞUBELERİMİZ İÇİN

OKUTUNUZ

MİMAR
NİLÜFER
ÇINARLI MUTLU
KONAK BELEDİYE BAŞKANI

444 35 66

KONAK İLETİŞİM MERKEZİ

KONAK'TA

ÇÖZÜM

TEK NUMARADA!

QR Kodu Okutunuz